

Tante

Vervolgverhaal in vier versies.

Copyright

Titel boek: Tante

Dit boek is geschreven door de deelnemers van de Schrijfestafette, een project van BeNeBib in het kader van de Week van de Amateurkunsten

Auteurs:

Barbara Van den Eynde

Bert De Proost, Basil Janssens

Corine van Rossum, Annemies de Voigt, Hild Jacobs, Marga van Broekhoven, Helen Schaerlaeckens

Suzanne Malfait, Julia van Norde, Anton Weemaes, Ilonka de Rooij, Sjoerd de Jong

Ad Schaerlaeckens, Kenneth Kerckhofs, Michiel Peeters, Jos de Swart, Corry Hanegraaf

© 2012

Uitgegeven in eigen beheer

Inhoudstafel

Voorwoord	1
Verhaal 1	4
Verhaal 2	30
Verhaal 3	60
Verhaal 4	105

Voorwoord

Reeds jaren worden tijdens de Week van de Amateurkunsten in Vlaanderen de amateurkunstenaars in de bloemetjes gezet. Hierbij wordt met name de nadruk gelegd op beeldende kunsten en podiumkunsten.

Als bibliotheek beschouwen we literatuur uiteraard ook als kunst en daarom organiseren we voor het vierde jaar op rij een schrijfestafette voor amateurschrijvers.

Sinds het eerste jaar dat we de Schrijfestafette organiseren, heeft het project een mooie evolutie gekend.

In 2009 startten we in Baarle-Hertog-Nassau met een verhaal waarvan de tien deelnemers na elkaar een hoofdstuk geschreven hadden. Het resultaat was het zelf geprinte boekje “Oorlogsverdriet”.

Drie jaar later hebben we voor de derde keer – na “Alphonsine” en “Ongekuist verleden” – een *echt* boek uitgegeven via ShopMyBook, het vroegere Unibook.

De Schrijfestafette wordt nu door de vier bibliotheken van BeNeBib georganiseerd en ondersteund door Provincie Antwerpen.

We hebben de 17 deelnemers verdeeld over 4 groepjes, die elk op basis van hetzelfde beginhoofdstuk een eigen verhaal gingen schrijven.

Het beginhoofdstuk is geschreven door Barbara Van den Eynde, docent van Creatief Schrijven. Zij gaf tevens op de startbijeenkomst een mini-cursus schrijven en las alle ingeleverde teksten na. Op de slotbijeenkomst ontving elke deelnemer – naast een exemplaar van dit boek – zijn hoofdstuk met waar mogelijk extra schrijftips van Barbara gebaseerd op de concrete tekst.

Het ontstaan van het boek was te volgen op <http://schrijfestafette.weebly.com>. Op deze webpagina werden steeds de nieuwe hoofdstukken gepubliceerd.

We danken alle deelnemers en uiteraard ook Barbara voor hun inzet en enthousiasme.

Juni 2012

Bibliotheken van Baarle-Hertog-Nassau, Hoogstraten, Merksplas
en Rijkevorsel

Verhaal 1

Hoofdstuk 1

Het huis van mijn tante is grijzer dan het haar van zijn bewoonster. De grauwe gevel overvalt me nog meer, nadat ik deze ochtend een vreemd gesprek had over de telefoon. Tante belde me om zes uur uit mijn bed. Ik had me gerept, sta nu voor de deur van het veel te grote huis, dat nooit gevuld lijkt. De stad ontwaakt op een heel andere manier dan ik wakker ben geworden in een van de randgemeenten. Drukke lijkt iets voor forenzen, stadsbewoners hebben zo hun eigen manier van ontwaken, met een zekere rust. Ik focus me op de lichte bast van de boom op het plein. De kleuren erachter, van het bed viooltjes, door de 'mannen van de stad' keurig in een patroon aangelegd. Stoelen die voor een café gestapeld staan, worden straks allemaal bezet, door bureaumensen in lunchpauze, een moeder met kind, een ijsje in de hand. Fietsjes zullen toertjes maken op het plein; jonge kerels dribbelen met een basketbal. Terwijl in dit huis alles grijst.

Mijn tante blijft halsstarrig dit fort in haar eentje bewonen, solitair als eeuwig. Als kind was ik hier vaak komen logeren, daardoor kan ik direct plaatsnemen waar het voorval zich had afgespeeld, dat waar ze deze ochtend zo in paniek over sprak. Het had onsamenhangend geklonken, maar zo klinkt voor mij

alles wat zich afspeelt voor zeven uur. Op het moment dat ik mijn vinger op de bel leg, beseft ik dat ik vergeten ben mijn wekker af te zetten. Het is nu kwart voor zeven. Over welgeteld een kwartier wordt mijn kat gewekt door een toestel dat ze wantrouwt. De wekker zal met de minuut oorverdovender klinken, zo heb ik hem immers ingesteld. Met wat geluk is de batterij bijna leeg. Anders mag ik een boze blik van mijn burens verwachten. Kan ik er wat aan doen dat die sociale woningbouw gebaseerd is op kartonnen muren! De bel van de voordeur klinkt harder dan ik me herinner.

De deur wordt niet geopend, hoe lang de bel ook klinkt. Ik neem de sleutel die ik veiligheidshalve had meegenomen, en steek hem in het slot. De deur springt verrassend snel open. Mijn tante heeft geen nachtslot ingesteld, daar moet ik haar op wijzen, dat ze dit niet mag vergeten, zo midden in de stad. Ik duw de deur met een smak dicht, om me aan te kondigen, en wacht even. Stilte.

'Tante?'

Geen reactie. Ik loop op mijn tenen naar de woonkamer, waarom weet ik niet, het is belachelijk na het harde dichtslaan van de deur, maar het lijkt het meest gepast in het kader van dit huis met zijn vertraagde en stille leven. De deur van de woonkamer

staat op een kier. In het licht van de leeslamp zie ik tantes voeten in lelijke sloffen. Mijn hand op de deur, wachtend, waarop?

'Tante?'

Ik luister. Het huis kraakt niet. Durf ik wel naar binnen? Wat als blijkt dat tante dood in de stoel zit? Heb ik wel zin om met dit beeld voor mijn ogen de rest van mijn leven verder te gaan? Wie weet is er niks aan de hand, slaapt ze. Dat moet het zijn. De deur gaat piepend open, ik zie tante nu op de stoel gezeten, de borstkas in een vredig ritme op en neer bewegend.

'Tante!', roep ik met meer enthousiasme dan ik in werkelijkheid voel. 'Wat ben ik blij dat alles in orde is!'

Ik loop snel naar de voorkant van het huis en open de rolluiken. Het licht valt snijdend binnen. Ik knipper even en bekijk het ontwaken van de stad nu vanachter vuile glasgordijnen.

'Het wordt zonnig, vandaag', klinkt mijn stem onnatuurlijk. Ik draai me om en zie hoe haar ogen wezenloos door me heen kijken. Ik schrik van die lege blik.

'Tante?'

Ik kom dichterbij en zie geen reactie. Alsof ik er niet ben. Alsof er helemaal geen wereld is rondom haar lichaam. Ik wapper voor haar ogen, maar de irissen reageren niet. Haar blik onafgebroken en gevoelloos voor zich uit. Ik zucht. Wat moet ik hiermee? Ik besluit haar huisarts in te schakelen. Met oude mensen weet je nooit.

Hoofdstuk 2

Er wordt gebeld. Eindelijk! Het lijkt alsof ik hier al uren zit te wachten. Best eng. Ik praatte nog uitgebreid tegen tante Anna, want zo heet ze, maar ik kreeg geen enkele reactie. Vlug en enorm zenuwachtig loop ik naar de deur. Ik adem nog een keer heel diep in en zucht. 'Dag dok...' Verward kijk ik naar de ziekenwagen die voor de deur staat. 'Oei, ik dacht dat ik haar huisarts gebeld had ...' stamel ik, nog steeds niet goed beseffend wat er allemaal gebeurt.

Voor de deur staan twee mannen in een fluorescerend geel pak. De ene is een grote, struis gebouwde, kalende veertiger die heel zelfzeker overkomt. De andere is veel kleiner, tenger gebouwd en hij staat een beetje zenuwachtig rond te kijken naar de weinige mensen op het plein. 'Wij komen voor Anna Reginald. U belde ons?'

Ik laat de mannen binnen. Ik wijs hen de deur van de kamer waar Tante Anna zit. Ze lopen haastig de grote ruimte binnen. De grote man weet goed waar hij mee bezig is en loopt recht op haar af terwijl hij uit zijn jaszak een lampje haalt. Hij schijnt in haar ogen en kijkt geïnteresseerd naar de reactie van haar pupillen. Er gebeurt niets. Tante blijft doods voor zich uit staren. Ik word bang. Wat gebeurt er toch? De man met de lamp knikt naar de andere en zegt: 'Dit is er één.' De tengerere man wordt

weer zenuwachtig. Hij krabt aan zijn neus, trekt steeds aan zijn oor en knippert druk met zijn ogen.

‘Haal het bed maar uit de wagen,’ snauwt de grote man bevelend. ‘En vraag Freddy mee!’ roept hij nog snel na terwijl de kleine man al vertrokken is richting voordeur.

Freddy is de chauffeur van de ziekenwagen, besef ik nu. De achtergebleven ambulancier denkt zichtbaar na. Terwijl hij dit doet, kijkt hij mij aan. ‘Maak je maar geen zorgen hoor, wij ontfermen ons over haar,’ stelt hij mij gerust.

De indrukwekkende brancard wordt binnengereden. Freddy is een geblokte kerel. Zijn hoofd loopt rood aan. Hij hijgt. ‘Niet echt een sportman,’ denk ik nog. Ze rijden het bed tot vlak voor Tante Anna. ‘Let op, Colt, ik tel ... 1, 2, 3, ...’ zegt Freddy. Hij en de kleine man, die dus Colt heet, drukken op drie het bed samen naar beneden. Blijkbaar enorm ervaren tillen ze tante moeiteloos op het bed. Weer telt Freddy tot drie en wordt het bed bruusk terug omhoog getrokken door de twee ambulanciers. Even denk ik dat Tante reageert. Nee ... ze blijft onbewogen naar het hoge plafond staren. De grote man blijft continu gefascineerd naar haar ogen kijken. Dat geeft me een heel onbehaaglijk gevoel. De man roept naar de anderen: ‘Kom, ons werk zit er hier op!’

Voor ik het goed en wel beseft wordt tante met het bed in de ziekenwagen gerold. De grote man heeft al plaatsgenomen in het midden van de grote driezitsbank in de stuurcabine van het voertuig en Freddy loopt naar zijn plaats achter het stuur. Alvorens Colt de deuren sluit achteraan de ziekenwagen, checkt hij nog even of tante wel goed vastligt. Het lijkt een eeuwigheid te duren. Ik maak me waarschijnlijk onnodig veel zorgen... 'Alles ok toch?' roep ik vanuit het deurgat. Hij sluit de grote achterdeur van de wagen en loopt nog snel naar me toe. Hij komt me nog de hand schudden. Verbouwereerd reik ik hem mijn hand en druk hem op het hart dat hij goed voor tante moet zorgen. Het gaat allemaal zo snel. Het felgele voertuig vertrekt en voor ik het beseft, rijdt hij al aan de andere kant van het grote marktplein.

'Wat ...?' Ik plooi het vergeelde papiertje open dat in mijn hand werd gestopt. '19u00 Markt Beeld,' staat er geschreven.

Plots beseft ik dat ik, waarschijnlijk door de drukte, niet weet waar ze mijn tante naar toe brengen. Ik probeer nog snel te lezen wat er achter op de wagen staat geschreven. 'Sint-Jan,' kan ik nog net zien.

Ik bekijk het briefje nog een keer. Wat is dit? '19u00 Markt Beeld?' Ik beschouw het maar als een niet gekregen iets, wandel terug binnen en besluit om eerst wat op te ruimen voor ik naar

het ziekenhuis vertrek.

De deurbel. 'Wie zou dat kunnen zijn?' Ik open de deur. Een knappe jongeman in Armani-pak schudt me de hand. 'Hallo, ik ben dokter Van Grieken. Ik wil even verifiëren of alles goed is verlopen tijdens de overbrenging van je tante.'

'Kom maar binnen, dokter.'

De man loopt de kamer in en neemt een klein kartonnen doosje van de tafel. Het was mij nog niet opgevallen. Zenuwachtig tikt de dokter met het lege doosje in de ene hand losjes op zijn andere hand terwijl hij duidelijk zoekt naar iets.

'Wat zijn dit?' vraag ik. 'Jodium? Dat is gek. Zijn dat niet de pillen die we kregen namens de regering voor het geval er iets ergs zou gebeuren in de atoomcentrale?'

'Klopt,' zegt de dokter. 'Je tante belde me met de vraag wat ze moest doen. Ze was bang. Blijkbaar kreeg ze een brief. Ik heb haar gezegd dat ze de pillen maar moest nemen als dat haar zou geruststellen.'

'Wat kan er dan gebeurd zijn, dokter?'

Hij bekijkt aandachtig de kamer. Plots loopt hij naar de rommelige boekenkast. Hij neemt de brief die opgevouwen op een stukgescheurde envelop ligt, bekijkt hem aandachtig en steekt zowel de brief als de envelop in zijn jaszak. 'Maak je maar geen zorgen, het komt allemaal goed.'

Voor ik het beseft roep ik: 'Dag dokter,' en sluit de zware deur achter hem.

Ik loop de grote hal van het ziekenhuis in. Het is erg druk aan de balie. Mijn beurt.

'Goemorgen mevrouw, ik ben op zoek naar Anna Reginald? Ze hebben haar net binnengebracht.' Gedreven begint de jongedame te typen. 'Reginald, zegt u?'

'Ja, met een d achteraan.'

De jonge bediende kijkt verbaasd op het computerscherm. 'Momentje,' zegt ze en loopt door het bureau naar iemand die duidelijk haar overste is. Ze prevelen een beetje. Het wordt een discussie. Deze lijkt uren te duren.

De hoofdarts stapt op me af. 'Sorry,' zegt hij: 'wij weten echt niet van een Anna Reginald.'

Hoofdstuk 3

Twee uur nadat ik tante Anna de laatste keer heb gezien sta ik terug in haar woonkamer. Ik probeer het gesprek met de ambulanciers weer voor de geest te halen om zo misschien te kunnen achterhalen waar ze naar toe is gebracht. Helaas word ik er nu ook niet wijzer van. Ik besluit om de politie te bellen. Mijn wantrouwen in de arm der wet krijgt nog maar eens een knauw als de hulpagent, die zich nochtans vriendelijk voorstelt, mij vertelt dat een verdwijning pas na vierentwintig uur onrustwekkend wordt beschouwd. 'Wacht nu nog maar even af mevrouw', zegt hij alvorens de telefoon in te haken. Alsof 'die' uitspraak mij nu gerust zou stellen! Wanneer ik mijn gsm weer wegsteek in mijn jaszak voel ik het papiertje van de ambulancier. Ik haal het eruit en lees het nog een keer: '19u00 Markt Beeld.' Misschien moet ik er maar naartoe gaan. Wie weet is het inderdaad een groot misverstand en ligt tante Anna in een ander ziekenhuis.

Ik wandel ongeduldig rond het beeld en bekijk de taferelen die er zich rondom mij afspelen. Een man loopt achter zijn dochter aan, die vrolijk een veer van een duif in de lucht gooit en ze dan probeert te vangen. Even vergeet ik mijn angst om wat tante is overkomen en glimlach wanneer de man, zichtbaar genietend, neervalt op het gras terwijl zijn kleine spruit de veer tussen zijn krullen steekt. Op de achtergrond hoor ik de klokken van de

Sint-Andriestoren het uur slaan , het is nu precies 19u00. De hand op mijn schouder doet me schrikken. Ik draai me om en herken de man van het papiertje. Hij steekt vlug een bruine enveloppe in mijn handen, fluistert : ‘ vertrouw niemand,... ook niet de politie’ en loopt vervolgens richting de stationsstraat. Als versteend kijk ik hem achterna en voor ik iets kan zeggen verdwijnt hij om de hoek. Wat moet dit nu voorstellen ? Het lijkt wel of ik in 1 of andere crime serie ben beland! Even overweeg ik hem achterna te lopen maar de hakken van mijn splinternieuwe laarzen doen me beseffen dat het vergeefse moeite zou zijn. Even gaan zitten om te bekomen . Terwijl ik dit doe scheur ik de enveloppe open en haal de inhoud eruit.

Mijn handen trillen nog na van de vreemde ontmoeting wanneer ik op de eerste pagina de hoofding zie staan. ‘ University of Athens, Electromagnetic Biology’ , het ziet er allemaal heel officieel uit. Mijn ogen bewegen verticaal over de eerste bladzijden . ‘ICNIRP....., magnetic hazard.....,hippocampus.....’, had ik vroeger maar beter opgelet tijdens de les anatomie dan had ik hier waarschijnlijk wel iets van kunnen maken. En waarom mag ik niemand vertrouwen, zelfs de politie niet,.. en waar is tante en wat hebben deze papieren met haar verdwijning te maken? Verdorie, wat moet ik nu toch doen ? Ik ga Dr. Van Grieken contacteren hopen dat hij kan achterhalen waar tante Anna naar toe is gebracht, tenslotte had hij de ambulance naar haar

gestuurd. ‘Dokter Van Grieken, goede avond. Waarmee kan ik u helpen’, hoor ik aan de andere kant van de lijn. ‘Dokter, met Britt hier, het nichtje van Anna Reginald’, roep ik, alsof roepen ervoor zorgt dat hij mij zou herkennen. ‘Kan ik langskomen? Ik heb de meest bizarre dag achter de rug en nog steeds weet ik niet waar Anna naartoe is gebracht’. ‘Euh, ... natuurlijk,’ antwoordt hij ‘mijn praktijk is in de Fonteinstraat, nummer 33’. Ik steek de papieren terug in de enveloppe, wuif naar een taxi en kijk nog één keer richting de verdwenen ambulancier alvorens in te stappen.

Nummer 33, zoals het stereotiep beeld van een dokterspraktijk betaamt sta ik voor een groot wit huis met een nog grotere deur. Hij had me blijkbaar opgewacht want voor ik op de deurbel kan drukken schuift de deur krakend open. ‘Tja, dan heb je zo’n potsierlijke deur, krijg je hem maar moeilijk open’, glimlacht Dr. Van Grieken alsof hij mijn gedachten kan lezen. ‘Sorry dat ik nog zo laat op de dag langskom maar ik weet echt niet wat te doen’, probeer ik mijn bezoek te verontschuldigen. ‘Kan je nog even in de wachtkamer plaatsnemen, ik heb nog bezoek.. het duurt niet lang hoor’, antwoordt hij met een knipoog, en noem me maar Pieter, “dokter” klinkt zo euh ... afstandelijk’. Onder andere omstandigheden zou ik gevoelig zijn voor zijn charmes en hij oogt ook wel lekker, maar nu stonden mijn sensoren op andere dingen gefocust. Ik neem plaats op een stoel naast de deur en

zie aan mijn linkerkzijde een hall of fame met diploma's en getuigschriften. Blijkbaar nog een genie ook, misschien moet ik Pieter maar als huisdokter nemen, ik grijns bij het woord "huisdokter". Mijn aandacht wordt getrokken door een kadertje dat er anders uitziet. "Our lives begin to end the day we become silent about things that matter – Martin Luther King, Jr.", een quote van de zoon van Martin Luther King. Ik wist niet eens dat die een zoon had.

Gestommel in de gang maakt me weer alert en ik hoor Pieter nog net tegen zijn bezoeker zeggen dat hij zich geen zorgen moet maken. Even later word ik naar de consultatieruimte begeleid en vertel ik Pieter over mijn avontuur in het ziekenhuis en de ontmoeting met de ambulancier. Ik vertel ook over de bruine enveloppe, waardoor hij onmiddellijk rechtstaat en vraagt of hij de papieren eens mag inkijken. 'Natuurlijk, waarom niet', glimlach ik vriendelijk. 'Ben je zeker', vraagt hij, 'want je mocht toch niemand vertrouwen?' Ik voel me rood aanlopen wanneer hij bij het zeggen van deze woorden even mijn knie aanraakt alvorens de papieren aan te nemen. 'Euh, ja ja ... ik versta niets van al die medische termen, laat staan waarom hij die papieren aan mij heeft gegeven'. Ik probeer te verdoezelen dat de vluchtige streling mijn hart deed overslaan. Kom Britt, bij de les blijven, het is niet het moment om te gaan zweven. Pieter frons zijn voorhoofd wanneer hij door de papieren gaat. 'Mag

ik ze houden tot morgen, dan kan ik ze eens rustig bestuderen want ze zijn nogal onsamenhangend'. 'Ik ben al blij dat je er je tijd aan wilt spenderen, voor mij is dit niet meer dan één of andere flauwe grap maar het feit blijft dat mijn tante nog steeds vermist is', antwoord ik, waarmee ik de aandacht terug naar mijn tante wil brengen. 'Kom, kom....vermist is wel wat sterk uitgedrukt, vind je niet', sust hij, 'ik zal morgenvroeg wel eens horen bij enkele collega's en dan zal je zien dat je tante zo terecht is. Maar niet nu, het is al laat en ik kan ze niet meer bereiken'. 'Dat is goed Pieter, dan slaap ik deze nacht in Tante Anna haar huis, misschien dat iemand van het ziekenhuis me daar probeert te bereiken'. 'Doe dat', glimlacht Pieter waarna hij mij buiten laat, de donkere nacht in.

Hoofdstuk 4

'Verdorie!' Plots zit ik rechtop in bed. 'Wat hoor ik toch?' Gestommel. 'Nee, ik moet het me verbeeld hebben.' Ik leg me terug neer en probeer terug in te slapen. Toch hoor ik plots weer een raar geluid. Het is alsof er met stoelen geschoven wordt over de kille, koude vloer.

Ik kruip stilletjes uit het hoge bed. Nog steeds aandachtig luisterend zoek ik in het donker met mijn voeten naar mijn pantoffels. Ik loop naar de deur van de slaapkamer. Nog vlug neem ik de badjas die tegen de deur hangt. De deur kraakt en piept als ik ze open. Op mijn tenen sluip ik de trap af. Als ik in de gang kom, merk ik dat het licht brandt in de woonkamer. 'Oei!' Ik schrik. In de woonkamer staat een grote staande klok. Je kent dat wel, je vindt deze enkel nog bij grootouders. Ze slaat het deuntje van de bekende Big Ben. De immense pendule slaat vijf maal. Vijf uur, denk ik. Wie loopt er toch door de kamer? Door de lichtgevende spleet zie ik ... ??? 'Wat nu!' Alle stoelen staan netjes rond de tafel. Ik ben er nochtans heilig van overtuigd dat ik, wanneer ik naar mijn bed ging, mijn teen stootte tegen de poot van een stoel die duidelijk verloren stond tussen de andere stoelen. Op de tafel staan drie kopjes. Op bordjes. Het oortje allemaal in dezelfde richting. De lepeltjes liggen allemaal op gelijke afstand naast de mooie, bijna nooit gebruikte setjes. Er branden theelichtjes op de tafel. 'Gek!' Bij mijn weten heeft tante

ze nooit gebruikt. Ik hoor gestommel in de keuken. ‘Wat gebeurt hier toch?’ Stilletjes duw ik de deur open.

‘Tante!’

Tante komt op me afgelopen. Geeft me een knuffel. ‘Dag, schat.’
‘Kopje koffie?’

‘Tante, het is vijf uur in de ochtend, wat doe je?’ ‘En hoe kom je hier?’ ‘Waar ben je geweest?’ Helemaal verward kijk ik haar na als ze naar de keuken loopt. Ze komt terug met een grote pot vers gezette koffie. Door de deur zie ik op het aanrecht drie gevulde bordjes staan. De geur van de warme appeltaart, die me meteen doet terugdenken aan de gezellige weekendjes die ik samen met mijn tante doorbracht, maakt alles nog veel verwarrender voor me. Ik sliep in het grote bed waarin ik als kind verloren lag tussen de vele grote kussens. We gingen samen winkelen bij Meneer Jamin, de snoepwinkel om de hoek. We aten altijd de dingen waar ik zin in had. Ook al pasten de ingrediënten totaal niet samen. Plots maakt het veilige, geborgen gevoel terug plaats voor een hele hoop moeilijke vragen.

‘Kom, ga zitten, een lekker kopje zal je deugd doen.’

'Tante, je lust helemaal geen koffie!'

We zitten tegenover elkaar. Zo onwennig was ik nog nooit geweest in het grote huis. Er valt een onaangename stilte. Het enige wat je hoort zijn de zware tikken van de klok. We kijken elkaar aan. Ik zit met zoveel vragen. Zij heeft de antwoorden maar kan ze blijkbaar niet vertellen. 'Weet je,' zegt ze 'ik voel me goed'. Ik ben super gelukkig. Ik ...'

Ineens valt het gesprek weer stil. Ik weet echt niet wat te denken. Voorzichtig vraag ik het nog een keer. 'Waar was je?' Je ziet haar denken. Diep denken. 'Jij suiker en melk?' vraagt ze terwijl ze voor zichzelf een klontje in twee breekt waarna ze een grote scheut halfvolle melk bij haar koffie giet. 'Ja, dank je.' zeg ik nog steeds verbouwereerd. Ik snap er niks van. Ik heb zo veel vragen dat de volgende vraag al in me opkomt nog voordat ik ook maar aan een eventueel antwoord op de vorige durf denken. Wie waren de ambulanciers? Waar hebben ze tante naar toe gebracht? Waarom was ze niet gewoon in het ziekenhuis? Waar discussieerden de hoofdarts en de bediende over? Wie is Colt? Wat met de bruine envelop en de medische documenten waar ik niets van snap?

Ik blijf kijken naar tante die nu en dan opstaat en vaasjes precies in het midden van een kastje plaatst of met haar hand de

kreukels uit doekjes strijkt die onder diezelfde vaasjes, haar verzameling echte hummeltjes of haar Swarovski kristallen figuurtjes liggen. Raar, nog nooit zag ik tante zo.

De klok slaat 7.00u. De deurbel gaat. Ik schrik al niet meer. Wat ik de laatste dagen allemaal heb meegemaakt, sterkt me in het idee dat ik in een droom leef. Ik ga zo dadelijk wakker worden en dan is er niets gebeurd. Toch loop ik naar de deur en open ze. 'Dag dokter, kom binnen.' De dokter vervolgt zijn weg naar de woonkamer terwijl ik nog snel de krant opraap voor ik hem achterna loop. In een snelle blik lees ik de opvallende krantenkop.

Hoofdstuk 5

'Ah, ik zie dat je er al bent', zegt Pieter terwijl hij de keuken binnenstapt en mijn tante aan de tafel ziet zitten. 'Hoe weet je dat tante hier is?', vraag ik. Hij glimlacht: 'ik weet wat er met je tante gebeurd is sinds haar verdwijning. Je weet dat ik die ambulance had gestuurd omdat je tante echt wel vreemd deed aan de telefoon. Je was dus niet de enige met wie ze belde. Ze klonk toch totaal verward en beweerde problemen te hebben met ademen. Omdat ik op dat moment een dringende oproep had besliste ik om haar zo snel mogelijk naar het hospitaal te laten overbrengen omdat ik vreesde voor een beroerte. Je weet dit misschien niet maar ik participeer in een privé kliniek en de ambulancier dacht dat ze naar daar moest gebracht worden. Vandaar dus dat je haar niet direct kon vinden. Dr. De Proost belde me gisteravond op en vertelde dat het loos alarm was en de patiënt wel naar huis mocht. Eerst besepte ik niet over wie hij het had maar toen hij haar naam vertelde werd de puzzel snel compleet. Daarom dat ik hier ook zo vroeg op de ochtend ben, gewoon even checken of je er nog bent en je instructies te geven'. 'Ah ja', stamel ik, 'dat klinkt allemaal vrij logisch'. 'Inderdaad', knikt hij, 'ik heb hier een voorschrift voor lichte kalmeermiddelen en het is best dat je de komende dagen in de buurt blijft en haar wat in het oog houdt. Kan dat?' 'Euh, ik moet dat wel even met mijn werk regelen, maar gezien de omstandigheden zullen ze daar wel geen probleem van maken'.

'Goed zo', knikt hij opnieuw,' dan laat ik jullie maar want het beloofd een drukke dag te worden'.

Terwijl ik de auto van Pieter hoor vertrekken wordt mijn aandacht weer naar de krant getrokken. 'St. Jan ziekenhuis staat voor raadsel', bloklettert de voorpagina. Op de foto eronder herken ik de hoofddarts die ik gesproken had toen ik ging informeren of tante er was. Ik lees het artikel verder. Wat vreemd, blijkbaar zijn er de laatste maanden acht personen binnengebracht die van de ene op de andere dag om onverklaarbare redenen gedragsveranderingen vertonen. Ik kijk op van de krant en zie tante van haar koffie genieten. Zou tante ook aan deze ziekte lijden, als het al een ziekte is? Ik besluit om met tante naar St. Jan te rijden. Indien het loos alarm is kunnen ze haar misschien toch nog eens een keertje onderzoeken. Het zou mij in ieder geval geruststellen als ze zouden verklaren dat de kliniek van Pieter een juiste diagnose had gesteld en alles onder controle is. Terwijl ik tante vertel dat we even naar het ziekenhuis gaan zoek ik het nummer van een taxi uit de buurt. Bij het oprijden van de weg naar het ziekenhuis passeren we een ambulance. Wat is dat? In een glimp zie ik de chauffeur achter het stuur. Is dat Colt niet? Ik kijk achterom, maar de geblindeerde ramen van de achterdeuren laten niet zien wie er van ons wegrijdt. Ik besef dat Pieter de papieren nog heeft die ik gekregen had op het plein. Daar moet ik straks nog even langsgaan om eens te horen wat hij er kon van maken, een

mooie smoes om hem nog eens te zien . Misschien trakteert hij wel op een etentje. Ik grijns bij de gedachte , de taxichauffeur brengt me terug naar de realiteit wanneer hij ‘ dat is dan 25 euro 30 cent’ zegt.

Aan de balie vraag ik meteen naar dokter Lorenzo, die naam had ik onder de foto zien staan. Even later zit ik samen met tante in de consultatieruimte van Pedro, want zo is blijkbaar zijn voornaam. De geur die in de ruimte hangt doet me vermoeden dat hij een verwoed roker is. Zelfs als dokter Lorenzo de looks zou hebben van Pieter, wat wel echt niet was, dan nog zou dit een serieuze afknapper zijn. Ik heb mijn vader ooit verloren door deze stinkstokken en begrijp niet dat iemand in deze tijd nog rookt. Ik vertel wat er de voorbije dagen gebeurd is met tante. Dokter Lorenzo schuifelt door de kamer. Hij kijkt naar tante , gaat naar haar toe en voor ik het goed en wel besef laat hij mij een grote blauwe plek zien achteraan haar nek. ‘Hoe weet jij dat die er is ?’, vraag ik hem,’ dat was me helemaal nog niet opgevallen’. Ik bekijk de plek ,die tot nu toe verborgen was gebleven achter de weelderige haardos van tante. ‘ Die is veroorzaakt door een insputing in de Arteria Carotis, zeg maar de halsslagader die de hersenen voorziet van bloed’, vertelt Pedro terwijl hij een lampje in tante haar ogen schijnt. Hij zucht en keert zich naar mij :’ Ik vrees dat je tante nummer negen is . Als ik je verhaal zo hoor en de symptomen bekijk kan ik niet anders beoordelen dat je tante in handen is gevallen van een

bende Neurohaaien. Zo noem ik misdadigers die op illegale wijze proeven doen op mensen om een remedie te vinden voor neurologische aandoeningen. Autisme en Adhd ken je wellicht, het aantal patiënten zijn de laatste 10 jaar vervijfvoudigd en het is dan ook niet moeilijk om te begrijpen dat dit een booming business is . En geld trekt helaas cowboys aan, die het niet zo nauw nemen met de regelgeving ‘. ‘Wat is er dan met tante aan de hand ?’, vraag ik verschrikt. ‘ Ik vrees dat je tante hier enkele weken zal moeten blijven om dat te kunnen beoordelen maar ze heeft in ieder geval nog veel geluk gehad . Die kerels deinzen voor niets terug. Ze drogeren hun slachtoffers op sluwe wijze met meestal een of ander verdovend middel zoals Ketamine. Je tante heeft dit genomen, is verward geraakt maar heeft toch nog het verstand gehad om haar dokter en jou te contacteren alvorens in een soort van coma weg te zakken. Helaas vrees ik dat die ambulanciers de ontvoeders zijn want ze hebben haar toch te pakken gekregen’. Vol ongeloof aanhoor ik de uitleg van Pedro, bij het woord “ambulanciers” schiet de ontmoeting op het plein me weer te binnen. ‘ Ik heb enkele documenten gekregen van één van hen. Het waren medische rapporten waar inderdaad iets in stond over hersengolven en zo van die dingen’. Dokter Pedro , die ondertussen was gaan zitten, springt recht uit zijn stoel. ‘ Heb je ze nog ?, vraagt hij ‘ die zouden wel eens serieuze aanwijzingen kunnen bevatten welke experimenten er op je tante zijn gebeurd. Misschien leiden ze wel naar de daders

‘ Ik vertel dat dokter Van Grieken ze ging bestuderen. ‘ Ik rijd zo dadelijk naar hem toe, misschien kan hij contact met je opnemen en je laten weten wat er instaat,’ zeg ik terwijl ik rechtsta, dokter Lorenzo een hand geef en afscheid neem van tante. ‘ Breng ze maar naar hier ‘, antwoordt hij, ‘ ik ben zeer nieuwsgierig wat er instaat’. Ik sla de deur achter mij dicht, haast me naar buiten en vertrek in één van de taxi’s die voor de inkom staan, richting Fonteinstraat.

‘Hey Pieter, ik ben het, Britt’, roep ik door de parlofoon naast de deurbel, ‘ ik kom in verband met die papieren’. ‘Ah, kom maar binnen’, hoor ik Pieter antwoorden terwijl een buzzer aangeeft dat de deur van slot gaat. Pieter komt me met uitgestrekte hand tegemoet. ‘ Ah, welkom Britt, leuk je weer te zien. Kom verder’. Hij begeleidt me galant naar zijn praktijk en biedt me een stoel aan. ‘ Ik heb de documenten eens bekeken en dit is wel heel serieus hoor’, kijkt hij me ernstig aan. ‘Hier staat uitvoerig in beschreven hoe je door, in mensentaal, bestraling van de hersenen autisme zou kunnen verminderen. Dit is nog zeer experimenteel, het probleem zit erin dat er bijna geen hersenactiviteit mag aanwezig zijn om deze bestraling te doen. Door verdoving te spuiten in de bloedvaten die naar de hersenen lopen is dit enigszins mogelijk maar momenteel volstrekt illegaal omdat de gevolgen voor de patiënt nog niet bekend zijn’. ‘ Gebeurt deze inspuiting in de nek?’, vraag ik. ‘Inderdaad, maar wat ben ik toch onbeleefd. Heb je zin in een

kopje koffie?', vraagt Pieter. 'Dat kan ik na vandaag wel gebruiken,' zucht ik. Ik voel me zo opgelucht dat ik met mijn verhaal bij Pieter terecht kan, wie anders zou dit geloven!

Epiloog

Ik word de volgende dag wakker, of erger nog, het is half zes in de ochtend. Ik sta op, wandel naar de badkamer en kijk in de spiegel naar mijn vermoeide ogen. Verdorie, het bed van tante is veel te hard. Ik voel overal pijn, in mijn nek is ze niet te harden. Ik strompel naar de keuken en zet me een pot heerlijke koffie. In de woonkamer zet ik de tafel klaar voor tante en mij. Ik zet de stoelen nog even onder de tafel, strijk met mijn hand het tafellaken glad en draai de kopjes beiden met hun oortje naar dezelfde kant. Rusteloos zet ik me op de sofa. Ik denk: 'Waar zijn mijn sigaretten ... ik snak er naar'.

Verhaal 2

Hoofdstuk 1

Het huis van mijn tante is grijzer dan het haar van zijn bewoonster. De grauwe gevel overvalt me nog meer, nadat ik deze ochtend een vreemd gesprek had over de telefoon. Tante belde me om zes uur uit mijn bed. Ik had me gerept, sta nu voor de deur van het veel te grote huis, dat nooit gevuld lijkt. De stad ontwaakt op een heel andere manier dan ik wakker ben geworden in een van de randgemeenten. Drukke lijkt iets voor forenzen, stadsbewoners hebben zo hun eigen manier van ontwaken, met een zekere rust. Ik focus me op de lichte bast van de boom op het plein. De kleuren erachter, van het bed viooltjes, door de 'mannen van de stad' keurig in een patroon aangelegd. Stoelen die voor een café gestapeld staan, worden straks allemaal bezet, door bureaumensen in lunchpauze, een moeder met kind, een ijsje in de hand. Fietsjes zullen toertjes maken op het plein; jonge kerels dribbelen met een basketbal. Terwijl in dit huis alles grijst.

Mijn tante blijft halsstarrig dit fort in haar eentje bewonen, solitair als eeuwig. Als kind was ik hier vaak komen logeren, daardoor kan ik direct plaatsen waar het voorval zich had afgespeeld, dat waar ze deze ochtend zo in paniek over sprak. Het had onsamenhangend geklonken, maar zo klinkt voor mij

alles wat zich afspeelt voor zeven uur. Op het moment dat ik mijn vinger op de bel leg, beseft ik dat ik vergeten ben mijn wekker af te zetten. Het is nu kwart voor zeven. Over welgeteld een kwartier wordt mijn kat gewekt door een toestel dat ze wantrouwt. De wekker zal met de minuut oorverdovender klinken, zo heb ik hem immers ingesteld. Met wat geluk is de batterij bijna leeg. Anders mag ik een boze blik van mijn burens verwachten. Kan ik er wat aan doen dat die sociale woningbouw gebaseerd is op kartonnen muren! De bel van de voordeur klinkt harder dan ik me herinner.

De deur wordt niet geopend, hoe lang de bel ook klinkt. Ik neem de sleutel die ik veiligheidshalve had meegenomen, en steek hem in het slot. De deur springt verrassend snel open. Mijn tante heeft geen nachtslot ingesteld, daar moet ik haar op wijzen, dat ze dit niet mag vergeten, zo midden in de stad. Ik duw de deur met een smak dicht, om me aan te kondigen, en wacht even. Stilte.

'Tante?'

Geen reactie. Ik loop op mijn tenen naar de woonkamer, waarom weet ik niet, het is belachelijk na het harde dichtslaan van de deur, maar het lijkt het meest gepast in het kader van dit huis met zijn vertraagde en stille leven. De deur van de woonkamer

staat op een kier. In het licht van de leeslamp zie ik tantes voeten in lelijke sloffen. Mijn hand op de deur, wachtend, waarop?

'Tante?'

Ik luister. Het huis kraakt niet. Durf ik wel naar binnen? Wat als blijkt dat tante dood in de stoel zit? Heb ik wel zin om met dit beeld voor mijn ogen de rest van mijn leven verder te gaan? Wie weet is er niks aan de hand, slaapt ze. Dat moet het zijn. De deur gaat piepend open, ik zie tante nu op de stoel gezeten, de borstkas in een vredig ritme op en neer bewegend.

'Tante!', roep ik met meer enthousiasme dan ik in werkelijkheid voel. 'Wat ben ik blij dat alles in orde is!'

Ik loop snel naar de voorkant van het huis en open de rolluiken. Het licht valt snijdend binnen. Ik knipper even en bekijk het ontwaken van de stad nu vanachter vuile glasgordijnen.

'Het wordt zonnig, vandaag', klinkt mijn stem onnatuurlijk. Ik draai me om en zie hoe haar ogen wezenloos door me heen kijken. Ik schrik van die lege blik.

'Tante?'

Ik kom dichterbij en zie geen reactie. Alsof ik er niet ben. Alsof er helemaal geen wereld is rondom haar lichaam. Ik wapper voor haar ogen, maar de irissen reageren niet. Haar blik onafgebroken en gevoelloos voor zich uit. Ik zucht. Wat moet ik hiermee? Ik besluit haar huisarts in te schakelen. Met oude mensen weet je nooit.

Hoofdstuk 2

Nadat ik tantes huisarts heb gebeld, bedenk ik me opeens, dat tante Nina al eerder zo'n staat van 'niets' was geweest. Dat was net toen zij onverwacht na 13 jaar terug gekeerd was van haar reis.

Zo'n 15 jaar geleden hadden zij, tante Nina en oom Wout, een aanbieding gekregen van het Ruimte onderzoek vennootschap "Het heelal staat open" om mee te reizen met de spaceshuttle rond de aarde en een landing op de maan te maken. Oom Wout was in de tijd een vrij beroemd sterrenkundige en tante Nina had geologie gestudeerd. Dus toen zij die uitnodiging ontvingen om met nog 38 anderen de ruimte in te gaan, hadden zij geen moment getwijfeld. Toch werd er een familie beraad met de naaste familie gehouden. Met mijn moeder Jet en mijn vader Gerard, werden de meest regelingen over het huis e.d. getroffen. Tante Nadja woonde te ver weg en was te wereldvreemd om mee te kunnen helpen. Het enige wat zij had op te merken was "dit kan niet goed gaan" en ze herhaalde dit vele malen. De poes, Maya, zou zolang bij ons in komen wonen en hun oude huis in de stad zou verzorgd worden door mijn moeder en tante 's buurvrouw, tot ze weer terug waren.

Al met al zouden ze paar maanden weg zijn. Eerst natuurlijk nog naar Cape Canaveral met instructies voor hoe je je in een ruimte

schip dient te gedragen. Uiteraard gingen er astronauten mee, die het ruimteveer zouden besturen. Dus vertrokken oom Wout en tante Nina met frisse moed naar de Verenigde Staten om zich klaar te maken voor de reis. Ik weet nog dat ze vlak voor hun vertrek nog met mama en papa belden. Ik was toen nog een beetje te jong om alles te begrijpen ,maar dat zij de ruimte in gingen ,begreep ik maar al te goed. Op school had ik er veel over gepraat met mijn vriendinnetjes.

De dag dat ze de ruimte werden in geschoten weet ik me nog goed te herinneren, mama was erg zenuwachtig en papa was reuze trots dat zijn zus en zwager zomaar mee mochten. We zaten met de familie voor de televisie bij ons thuis, tijdens het aftellen en zo waren ze het heelal in geschoten. De projectieleider van de basis op Cape Canaveral, had papa nog gebeld dat alles voorspoedig was verlopen. De eerste dag verliep heel soepel voor hen die mee waren en de volgende dag zouden ze op weg gaan naar de maan om daar te landen en een maan wandeling te houden. Natuurlijk zou het spannend worden wanneer het ruimteveer zijn landing zou gaan in zetten om op de maan te gaan landen. Vanuit Cape Canaveral werd alles op de voet gevolgd en bij ons thuis ook! Op het verwachtte tijdstip 06.00 uur in de ochtend zou het ruimteveer weer te zien zijn voor de operators. Maar toen ging er iets vreselijk mis...

Vlak voor de ruimteveer weer helemaal te zien zou zijn, schoot er een gigantische meteoriet tussen de veer en het basis station en de shuttle kwam niet meer achter vandaan. Het was volkomen verdwenen. Er heerste een beetje paniek ,maar men bleef hopen dat het vooralsnog zou verschijnen. Al na enige uren, die waren verstreken was de paniek rondom en in het basiscentrum groot. Men kon niet begrijpen wat er met de shuttle gebeurd kon zijn. Ook op het internationale nieuws was het al een headline geworden. Men stond voor een totaal raadsel.

Mam en pap waren ook helemaal uit het lood geslagen en wisten niet hoe ze het aan tante Nadja moesten vertellen. Tante Nadja was wars van vele moderne technieken en had ook geen televisie maar luisterde altijd naar hoorspelen, die papa op een cassette bandjes had gezet . Niets zou haar ter oren komen over haar zus en zwager als mam of pap haar het niet zouden vertellen. Uren en dagen verstreken zonder nog iets te horen van de shuttle!

Echter na een maand kwam er eindelijk iets los van het vennootschap "Het Heelal staat open" dat er op dezelfde tijd dat oom Wout , tante Nina en hun medereizigers achter de meteoriet zaten, een reuze explosie ergens in het heelal had plaatst gevonden en dat het mogelijk zou zijn dat de shuttle uit

elkaar gespat was of uit zijn baan was gezwiept en op een hele andere plek zou zijn terecht gekomen. Er werd door deskundigen veel gepraat op de t.v. over wat het zou kunnen zijn. Maar hoe langer het ging duren hoe minder aandacht het gehele project kreeg. Het was op een gegeven moment niet eens meer op het nieuws. En dat was al na een jaar nadat mijn tante en oom verdwenen waren...

Hoofdstuk 3

We maakten ons allemaal grote zorgen, want geen nieuws is goed nieuws zeggen ze maar dit kon niet goed zijn. Letterlijk van de aardbol verdwenen hoe was dit mogelijk. En waarom was alles op de achtergrond verdwenen en werd er verder niet meer over gesproken in de media? We vonden het allemaal erg vreemd maar konden niks doen.

Het bleef nog jaren stil zonder dat we ook maar iets hoorden, dus we hadden ons er al bij neergelegd dat oom Wout en tante Nina nooit meer terug zouden keren. We hadden ons leven weer opgepakt als gezinnetje en het hoofdstuk gesloten. Toen we die zomer terug kwamen van een heerlijke vakantie in Frankrijk en bij de burens de sleutel gingen halen vertelde deze dat er telefoon was geweest van tante Nadja toen ze bij ons binnen waren om de planten water te geven.

Dit vonden we al vreemd want die belde nooit tenzij ze hulp nodig had voor naar het ziekenhuis of de dokter te gaan. Dus nadat we de koffers uitgepakt hadden en wat gegeten besloten we om bij haar langs te gaan. We gingen er met het idee naar toe dat het niks ernstigs zou zijn want ze had tenslotte niks tegen de buurvrouw gezegd.

Onderweg nog vlug even langs de bloemist om een bosje

bloemen te halen voor tante Nadja en toen door naar het verzorgingshuis waar ze woonde. Toen we daar naar binnenkwamen informeerde we nog bij de verzorgster hoe het met tante Nadja ging. Goed zei ze alleen ze was nogal geschrokken van iets. Ze zegt allemaal "Nina is er weer" Dit vond de verzorgster nogal vreemd aangezien wij hadden verteld dat ze al bijna twee jaar vermist waren. Toen we bij tante aankwamen riep die meteen toen we binnenkwamen "Nina is weer terug, ze heeft me gebeld" We schrokken hiervan en vroegen "Waarom zijn wij niet gebeld" "Jullie waren toch op vakantie" zei tante. En waarom had ze het allen over Nina.

Na nog even met tante over luchtige dingen gepraat te hebben om haar niet verder te verontrusten zijn we meteen naar het huis van oom en tante gereden. Daar aangekomen troffen we de buurvrouw van tante aan die ons meteen tegemoet kwam. "Ik kan al een paar dagen niet meer in het huis" vertelde ze. "En de gordijnen zijn ook dicht terwijl ik dat niet gedaan heb en jullie op vakantie waren"

We probeerde meteen of wij de deur open kregen en dit lukte ook niet wat alles nog vreemder maakte. Na diversen keren op het raam te hebben geklopt en geroepen kregen we nog geen reactie. "Wacht" zei mijn moeder "Kunnen we niet over de schutting klimmen en proberen of we aan de achterkant iets

zien” Dus via het huis van de buurvrouw over de schutting naar oom en tantes huis. Maar hier was ook niks te zien, de gordijnen waren ook dicht.

Dus mijn vader besloot om de achterdeur dan maar open te breken en zo binnen te komen, want iets klopte niet dat voelde we wel. Met veel geweld ging de deur open en gingen we naar binnen. Wat we toen aantreffen hadden we nooit verwacht.

Tante was binnen en ze mompelde in zichzelf allemaal rare dingen. We verstonden er niks van wat ze allemaal zei. Vader en moeder liepen meteen op haar af om haar te omarmen , maar tante deed een stap terug en keek hun argwanend aan. “Nina “ zie mijn vader “ Hoe gaat het met je” Mijn moeder zei “Waar ben je al die jaren geweest en waar is Wout” Maar ze kregen geen antwoord. In plaats daarvan ging tante zitten en begon weer te mompelen.

Ik zei “Pappa waarom doet tante zo raar en waar is oom Wout en ze waren toch vermist hoe kan dit nu” Mijn vader schudde zijn hoofd verbaasd want hij wist het ook niet wat er gebeurd was. De enige die het wist was tante Nina. “We bellen de huisarts”, zei mijn moeder “En vragen hem of hij komt en kijkt of tante niks mankeert.

De dokter arriveerde een uur later en onderzocht tante. Hij kon niks vinden alles was goed volgens hem haar bloeddruk, hart, longen en ze zag er gezond uit niet ondervoed , behalve dat ze een vreemde blik in haar ogen had. We vertelde hem van de ruimtereis die tante en oom gemaakt hadden. Maar terwijl we het vertelde drong de onwerkelijkheid tot ons door. Wisten we wel zeker dat de reis door was gegaan want er was nooit een bevestiging geweest dat ze daadwerkelijk geland waren. Alleen telefonisch contact dat het goed ging. De dokter vond het ook vreemd en zei “ dat ze misschien dingen weer ging herinneren als ze bekenden om zich heen had en omdat ze weer in haar eigen omgeving terug was, maar hij taste ook in het duister wat haar toestand betrof en vroeg “Weten jullie iets van Meneer waar is die en waarom is jullie tante opeens weer thuis”

Dat wisten wij ook niet dus vader zei dat hij contact op zou nemen met het vennootschap "Het Heelal staat open" om te informeren of ze daar iets wisten. Mijn moeder en ik besloten om bij tante te blijven om voor haar te zorgen en ik ging boodschappen doen zodat we iets te eten konden maken voor haar.

Vader zou later als hij terug kwam wat spullen meebrengen voor ons om te overnachten. Moeder en ik waren zo benieuwd of vader iets te weten kwam en of hij het vennootschap wel te

pakken kreeg.

Maar eerst voor tante zorgen want die zat nog steeds wezenloos voor zich uit te staren het leek wel of ze iemand anders was dan waar we jaren terug afscheid van hadden genomen. En waar was oom Wout en hoe kwam het dat tante opeens weer in haar huis terug was. Wat was er nu echt gebeurd in die jaren dat ze weg waren.....

Hoofdstuk 4

De dag waarop de shuttle verdween was niet zomaar een dag. De vereniging 'het heelal staat open' had niets aan het toeval overgelaten. Er waren heel bewust gewone burgers uitgenodigd om de ruimtereis te maken. De voorbereidingen waren heel zorgvuldig georganiseerd. Het ruimtestation waar ze enige tijd zouden verblijven was in orde gebracht. Het experiment in de ruimte met deze mensen kon beginnen. Niemand was hiervan op de hoogte, alleen het team van dit project had deze informatie. Zowel de betrokkenen als de media dachten dat het bij een maanbezoek zou blijven.

Maar, er zijn van die dingen die niet te controleren of te bepalen zijn in het leven of in de ruimte. Ook die dag had niemand de komst van de meteoriet voorzien en dat is niet normaal! Het was heel vervelend en zeker ook niet de bedoeling dat de shuttle uit beeld zou verdwijnen. Na een jaar viel de berichtgeving rond de verdwijning inderdaad stil. Het team dat het project leidde, liet het hier niet bij. Ze hebben alles in stilte onderzocht en verder afgehandeld. Op hun manier.

...

En nu zit tante thuis, in haar stoel, wezenloos voor zich uit te staren. De dokter is langs geweest en zegt ons rustig af te wachten.

Deze toestand houdt tante enige dagen vol. De hele familie is in staat van paraatheid en maakt gebruik van deze tijd om het huis in orde te maken. We halen boodschappen, brengen kleur en leven in het huis door planten en bloemen. En we wachten op signalen van tante, signalen dat ze er weer een beetje bij is, bij ons, hier in haar steeds minder grijze huis omdat we dat zo graag willen.

De eerste keer dat ze weer knippert met haar ogen, zit ik bij haar in de kamer. Even lijkt de tijd voor me stil te staan. Ik houd mijn adem in en kijk naar haar gezicht, ze heeft mooie blauwgroene ogen, charmante rimpeltjes, een fijne mond en mooi grijs haar. Ik besef net dat ik me altijd goed gevoeld bij haar. Voor mij is tante een heel bijzondere, sterke vrouw. Ik ben helemaal in gedachten verzonken als ze ineens haar arm optilt.

Deze kleine beweging slaat me even uit mijn lood. Moet ik nu iets doen? Moet ik iemand bellen, erbij roepen. Ik besluit nog even af te wachten. Heel even, om dit moment te koesteren. Tante zal weer wakker worden.

Uiteindelijk bel ik de dokter. Hij geeft me de garantie dat tante nu rustig meer in het nu zal komen, de volgende uren, dagen.

En zo gebeurt het.

Ze praat in het begin zachtjes, maar wel duidelijke woorden en zinnen. 'Jullie zitten al zo lang in spanning', zegt ze 'het wordt tijd dat jullie alles weten!' Ze zegt dat ze enkel wat ruimte nodig heeft om alles op een rijtje te zetten. Ze wil graag de juiste woorden vinden. Het is tamelijk ongeloofwaardig wat zij samen met de groep meegemaakt heeft.

Tante vertelt dat ...

...De shuttle niet uit elkaar was gespat. Neen, hij was geland, op zee en enige dagen hadden ze rondgedreven. Geen radiobereik, uitgevallen navigatie, ze beschikten over niets om contact te maken met het ruimtestation, met iemand. Ze waren helemaal afgesloten van de bewoonde wereld. Uiteindelijk was de shuttle vastgelopen op een eiland, maar niet zomaar een eiland. Een plaats in de oceaan waar tante al wel eens van gehoord had maar nooit geloofde dat dit er echt was. Dit eiland was helemaal gevormd door afval, vooral plastic. Het was groot, immens groot en bizar. Het groepje mensen dat hier strandden, schaamden zich omdat dit het resultaat was van ons ondoordacht omspringen met afval. Er groeide hier op het eerste zicht niets. Of er iets leefde? Ja, insecten, kleine reptielen, algen.

Ze maakten een basiskamp. Taken werden verdeeld, er werd voor voedsel gezorgd. Door een filtersysteem te bouwen,

konden ze gelukkig zeewater gebruiken om in drinkwater te voorzien. Ze verkenden het eiland en probeerden te overleven. Ze leefden ettelijke maanden op dit eiland tot ze op een dag een boot dichterbij zagen komen.

Voor de mensen het beseften, zaten ze in de boot richting bewoonde wereld. Dat is tenminste wat men dacht. Wat de groep toen nog niet wist is dat ze getransporteerd zou worden naar het ruimtestation waar alles in gereedheid was gebracht voor hun verblijf. De groep was uitgekozen voor het grote experiment met tijd en ruimte. Het overbruggen van deze twee zonder gebruik te maken van techniek of iets anders, maar waar de geest getraind zou worden om moeiteloos te reizen binnen deze tijd en ruimte. Iedereen werd apart begeleid.

Dit alles gebeurde in het grootste geheim! Het werkte fantastisch, behalve voor oom Wout.

....

Papa heeft zich nu vastgebeten in het vinden van de andere personen die erbij waren. Hij was er hele dagen mee bezig. Na ettelijke telefoontjes, internet raadplegen, op verschillende forums vriend geworden van bijna iedereen dacht mijn vader de juiste persoon gevonden te hebben. Hij zou later in de week langskomen. Ze hadden afgesproken bij tante Nina.

Hoofdstuk 5

In het hoekje van mijn rode, gestoffeerde bank mijmer ik over de gebeurtenissen rond tante Nina en oom Wout. De afspraak die papa heeft gemaakt, wie zou dat kunnen zijn? Mijn poes heeft zich tegen mijn buik genesteld en miauwt zachtjes om aandacht. Terwijl ik haar over haar zwarte velletje wrijf wordt ik opgeschrikt door mijn nieuwe ringtone.... Ik geniet even van het Braziliaanse deuntje en neem op.

‘Hé, tante Nadja, wat leuk!’ roep ik enthousiast, ‘hoe is.....’

Ik krijg geen kans om verder te praten. Tante Nadja wil dat ik onmiddellijk naar haar kom.

‘Maar tante....’ Ze heeft de verbinding verbroken.

Met een zucht zet ik de poes op de grond en vis mijn schoenen die ik uitgeschopt had onder de wit gelakte zithoektafel uit. Ik kijk op mijn horloge: half acht! Op tv. is net een discussieprogramma begonnen over de nieuwe politieke leider van een of andere partij. Met een lelijke grimas zet ik de tv uit.

Even overweeg ik om papa te bellen. Nee, tante Nadja had duidelijk gezegd dat ik alleen moest komen. Ik trek mijn jas aan en terwijl ik de autosleutels van het halkastje gris werp ik even

een blik in de grote ronde spiegel. Ik haal even mijn handen door mijn haar en mompel ‘mm, Suzanne je ziet er goed uit!’

Zorgvuldig sluit ik de deur van mijn kleine woning af en loop naar buiten. Even kijk ik achterom en zie nog net de buurvrouw nieuwsgierig achter het gordijn gluren. Ik krijg de neiging om mijn tong uit te steken maar kan me nog net beheersen. Een groepje jongens is ruw aan het voetballen op straat. De bal schiet rakelings over mijn hoofd. Snel loop ik naar mijn rode Fiatje aan de overkant van de straat en rijdt toeterend met een bochtje om de jongens heen. Sociale woningbuurt heeft op sommige dagen ook minpuntjes denk ik bij mezelf. Na ongeveer een uur rijden loodst de tomtom mij naar het parkeerterrein van het verzorgingstehuis van tante Nadja. Tante Nadja doet open en loopt voor me uit naar de gezellige zithoek. Het valt me op dat ze er nog verbazend goed uit ziet. Ondanks dat ze tien jaar ouder is dan haar zus lijkt ze veel fitter en jonger. Haar kamer is smaakvol ingericht met solide, modern ogende meubeltjes. Op de eettafel staat een glazen fraai bewerkte fruitschaal en een artistieke vaas met heerlijk ruikende fresia’s. Ze is verbaasd. Papa heeft nooit verteld dat tante Nadja zo’n goede smaak heeft. ‘Ga zitten, Suzanne,’ zegt tante kordaat. ‘Thee..?’

‘Graag’, antwoord ik en neem plaats in de stoel naast een prachtig modern beeld. Tante ziet me kijken en terwijl ze thee inschenkt vertelt ze dat het beeld gemaakt is door een

Amerikaanse kunstenaar. Het sprak haar meteen aan en hij had dringend geld nodig dus was de deal snel gesloten. 'En dat brengt me meteen op het verhaal dat ik je wilt vertellen,' zegt tante Nadja. 'Amerika!' Dat hele gedoe met Nina en Wout, dat is allemaal geklets. Een ruimtereis laat me niet lachen. Oom Wout heeft nog nooit iets gepresteerd op dat gebied. Altijd opscheppen over de Amerikaanse ruimtevaart en daarna het verhaal dat ze hebben meegewerkt aan een of ander tijd en ruimte project. Bullshit.'

'Maar tante Nadja, 'protesteer ik.' Tante Nina heeft het toch zelf verteld en papa heeft onderzoek gedaan en hij heeft..."Stop, roept tante Nadja bits.' Luister naar wat ik je ga vertellen. Nina en Wout zijn onder valse voorwendsels naar Amerika gegaan. Dertien jaar lang hebben ze daar gewoond in een prachtige villa op kosten van de staat. Ze hebben meegedaan aan een zogenaamd ruimte onderzoek. In werkelijkheid was het een onderzoek naar de invloed van stoffen uit de ruimte. Een soort gruis waar ze dagelijks mee experimenteerden. Dat gruis bleek zwaar radioactief te zijn. Toen Nina daar achter kwam, ze is tenslotte geologe, was het voor oom Wout te laat. Hij is ernstig ziek geworden en aan deze stoffen overleden. Nina wilde onmiddellijk alarm slaan en dit naar buiten brengen maar werd met de dood bedreigd als ze dit werkelijk zou doen. Ze hebben haar opgesloten en daarna gehersenspoeld en gedrogeerd.

Haar geheugen was uiteindelijk flink aangetast en om voorgoed van haar af te zijn hebben ze haar het land uitgezet. Maar pas toen ze er zeker van waren dat alles uit haar hoofd gewist was. Apathisch en zonder herinneringen kwam ze terug in haar huis. Niemand wist waar ze zo ineens vandaan kwam. Ook de verdwijning van oom Wout bleek een raadsel. Het zou voor altijd een gesloten boek blijven. Althans dat dacht iedereen.

Helaas komen er nu steeds onsamenhangende flarden terug. Daarom heeft ze jou gebeld die ochtend. Ineens kreeg ze weer een flits uit Amerika.

‘Maar, tante Nadja, hoe weet u dat nu allemaal?’

‘Ik heb jarenlang als journaliste gewerkt voor de Telegraaf, meisje en heb zo mijn connecties.

Toen Nina twee jaar geleden terug kwam heb ik een oud collega, Jan Fortuin, in de arm genomen die meteen erg geïnteresseerd was om een en ander tot op de bodem uit te zoeken. Dit was wat hij heeft ontdekt.’

Maar pap heeft het toch ook uitgezocht en nu komt er een man uit Amerika van die vennootschap deze week om....’ Ineens bekruipt me een ongerust gevoel.

Had papa niet verteld dat die man ook lid was geweest van die groep van: 'Het heelal staat open?' Tante Nadja, we moeten iets doen, tante Nina en papa zijn vast in gevaar. 'We moeten de politie waarschuwen.'

'Politie!' 'Suzanne wat denk je dat die gaan zeggen? Sorry, meisje maar die tante Nadja van jou is vast aan het dementeren. Nee, we moeten iets anders bedenken.'

'Maar papa en tante Nina zijn misschien in gevaar!', roep ik bezorgd.

'Misschien moeten we mijn oud-collega erbij halen?' peinst tante Nadja, 'hij weet vast een goede oplossing.'

Verslagen zak ik diep terug in de stoel en kijk tante Nadja verontrust aan.

Met een vastberaden blik loopt tante Nadja met felle pasjes naar de vaste telefoon op het blankhouten bijzettafeltje.

In de haast stoot ze per ongeluk de foto om van tante Nina en oom Wout. Terwijl ze de foto recht zet, zie ik dat er tranen in haar ooghoeken springen. Ik sta op en leg een arm om haar schouder. Dan pakt ze resoluut de telefoon en belt Jan Fortuin.

Hoofdstuk 6

Maar Jan Fortuin pakte niet op.

Dus probeer ik vader in de hoop dat hij wel opneemt.

'Papa, ik ben het. Snel vertel ik hem wat tante Nadja me zojuist heeft verteld. En dat ik bang ben dat hen iets overkomt.

'De Amerikaan is niet komen opdagen. Ik ben bekend met het verhaal van Jan Fortuin, maar geloof het niet meer. Tante Nina heeft me iets verteld wat me niet loslaat. En hoe betrouwbaar is deze Jan Fortuin nu eigenlijk? Misschien wist hij dat tante Nadja alzheimer heeft. Alles wat hij heeft verteld is pure fantasie als je het mij vraagt. Geen letter van waar. Hoe kan je nu op een onbewoond eiland een filter installeren om water te zuiveren? Morgen vertrek ik naar Amerika. Ik wil weten wat er echt gebeurd is'

'Wat?!'

'Ja je hoort het goed. Naar A m e r i k a !!'

'Weet je wel wat dat kost papa? Wat denk je er te bereiken?'

'Kan me niet schelen wat het kost. Dit circus duurt me te lang. Straks worden we allemaal gek. En als ik ergens heen ga met een vraag kom ik terug met een antwoord. Altijd.

Vraag het maar aan Oma. Die zei altijd: 'Hem zou je naar Atlanta kunnen sturen en hij zou terug komen met het recept van Coca Cola.'

'Maar pap..'

'Zwijg schat. Mijn besluit staat vast.'

40 Uur later stapte hij uit het vliegtuig in New York. Zonder zich te bekommeren om een hotel wenkte hij een taxi en reed regelrecht naar het Pentagon.

Een liefvallige dame stond hem te woord. Hij stelde zich voor als Schuurmans, een journalist .

Vervolgens legde hij zijn verhaal uit maar ze wist van niets. En aan haar ogen zag hij dat ze niet loog.

'Ok', zei hij 'maar nu heb je wel een probleem.'

'Ik een probleem?'

'Een groot probleem. Ik ga hier niet weg voor ik een van de grote bazen van het ministerie dat over ruimtevaart kan spreken.'

Ontsteld pakte ze de telefoon. De gesprekken waren lang en ze werd minstens vier keer doorverbonden.

'U mag naar vleugel 5, derde verdieping, kamer 163C' zei ze. Het Pentagon is een enorm gebouw en voor hij voor kamper 163C stond was een half uur voorbij gegaan en was hij door liefst 7 beveiligingsposten gemoeten.

Hij klopte EEN keer op de deur en zonder een antwoord af te wachten stapte hij naar binnen.

Een veertiger stond op vanachter het bureau en gaf hem een hand.

Opnieuw deed 'Schuurmans' zijn verhaal.

Toen hij de woorden 'het heelal staat open' uitsprak zag hij een even korte als onmiskenbare flikkering in de ogen van de man.

Die herstelde zich gauw en opnieuw kreeg 'Schuurmans' te horen dat al wat hij vertelde voor hem Latijn was.

Zonder nog een woord te zeggen snelde 'Schuurmans' naar buiten de deur met een klap dicht gooiend.

Hier klopte iets niet. De man had gelogen, 100% zeker.

Hij liet zich door een taxi naar het goedkoopste hotel in de buurt brengen, checkte in maar voor hij naar zijn kamer wilde gaan zag hij een computer.

Je kon er gratis online en hij ging googlen.

'Ruimtevaart ongeluk' tikte hij in.

Ontelbare aanwijzingen.

Dat schoot niet op.

Vervolgens: 'Het heelal staat open.'

Niets!

Hij bestelde zijn vijfde pilsje toen er iemand naast hem kwam zitten. Een man met rood haar, die 2 tanden miste en er allesbehalve fris uitzag.

Het mocht dan een goedkoop hotel zijn, hij was beslist geen gast maar eerder een bedelaar, temeer daar hij om een sigaret vroeg.

'Schuurmans' negeerde die vraag en keek starend voor zich uit.

'Je hebt een probleem he?' zei de bedelaar.

'Schuurmans' dacht even na en begon te vertellen. Wat was er te verliezen?

De roodharige luisterde aandachtig en tot grote verbazing van 'Schuurmans' zei die:

'Misschien kan ik helpen.'

'Jij helpen? Komaan.'

'Geef me 100 dollar en je zult er geen spijt van krijgen.'

Het klonk zo zelfzeker dat Schuurmans begon te twijfelen en hem een briefje van 100 toe stak.

'Bedankt' zei de bedelaar, 'hier krijg je geen spijt van'.

Hij pakte een stuk papier, schreef er iets op en overhandigde het aan 'Schuurmans'. Die bekeek het en herkende een telefoon nummer van New York maar geen naam. En de bedelaar? Die was weg. Foetsie. Verdwenen.

'Schuurmans' ging naar zijn kamer, vleide zich neer op bed en dacht na.

'Waarom ook niet?' ging het door hem heen en hij pakte zijn mobieltje.

'Hoe kom je aan mijn nummer?' vroeg de man aan de andere kant van de lijn met een duidelijk gespannen ondertoon.

'Van een man met rood haar die twee tanden mist' zei 'Schuurmans'.

Nu werd hij een stuk vriendelijker, noemde zijn adres maar 'Schuurmans' moest wel onmiddellijk komen en niet met lege portemonnee.

Het steegje waar de man woonde was beangstigend, zijn huis een krot. Een jongeman met een lijkleke kleur en vet lang haar deed open.

In de kamer stonden 2 stoelen en ontelbare computers.

'Let niet op de rommel ik woon hier nog maar pas' zei hij.

'Waar woonde je eerst?'

'Nergens. Dat wil zeggen, in de gevangenis. Negen jaar en ik ben nu 31.

'Schuurmans' zocht naar een smoes om te vertrekken maar de vreemdeling knikte hem geruststellend toe. 'Geen moord of zo hoor. Gehackt bij Shell, toen bij een minister en zijn laatste kunstje was bij de president himself.

'Wees maar trots Schuurmans. Je zit hier tegenover een genie. Geen computer op heel de wereld of ik kom er in. En waarmee kan ik U helpen?'

'Hoe weet je dat ik hulp nodig heb?'

'Waarom anders zou je contact zoeken?'

'Schuurmans' dacht even na en toen begon hij te vertellen. Alles tot in de kleinste details.

'Is het dat alles?' zei de langharige. 'Voor 200 dollar ga ik nu aan de slag.'

Dat kon er ook nog wel bij, 'Schuurmans' gaf hem 200 dollar en de man kroop achter een van zijn computers. Schuurmans zag nog net hoe hij het woord 'Pentagon' in tikte en vervolgens ratelden de vingers over het toetsenbord.

Maar steeds weer zag hij de melding 'password'.

Na talloze pogingen gaf hij het op.

Schuurmans begreep wat de man wilde, poging mislukt en hij vroeg zijn geld terug'.

De jongeman glimlachte.

Je kan je geld hebben of morgen terug komen, rond deze tijd.

Maar dan met 500 dollar.

‘Geef je het dan NIET op?’ vroeg Schuurmans. Nu lachte de jonge gast hardop.

‘Opgeven? Heb ik nog nooit gedaan. En ik heb nog nooit iets NIET gevonden.

Weer dacht ‘Schuurmans’ ‘niets te verliezen. Hij vertrok, een dag later was hij er weer.

Bij binnenkomst zag hij het meteen. De jongeman had gevonden wat hij wilde vinden en die begon te vertellen.

Er was wel degelijk een ongeluk gebeurd met een ruimteschip maar men had de bemanning kunnen redden door er een andere capsule aan te koppelen.

Dankzij het nieuwste snufje van de Amerikaanse ruimtevaart waarvan de ontwikkeling miljarden had gekost.

Alles was geheim gehouden uit vrees dat de Russen er hoogte van zouden krijgen en met de technologie aan de haal zouden gaan. Alle bemanningsleden hadden geld van de staat gekregen en een nieuwe identiteit.

‘Maar waarom doet mijn zus dan zo vreemd?’ wilde

‘Schuurmans’ weten.’ En waar is haar man Wout gebleven?’

‘Je zus? ..Nina Schuurmans?’

‘Sprenkels. Schuurmans is mijn echte naam niet.’

‘Ha’ zei de langharige jongen. ‘Dus Nina Sprenkels. En hij keek

op het scherm.

'Er staat alleen een W. Sprenkels op de lijst van bemanningsleden. Hij heeft een mooi bedrag gekregen en een toepasselijke naam: 'Fortuin' grinnikt de jongeman.

'Uit de gegevens maak ik op dat hij ervandoor is gegaan met een ander vrouwelijk bemanningslid. Zij hebben een nieuwe identiteit en huis gekregen.

De langharige scrolde verder.

'N. Sprenkels heeft zich de laatste dag teruggetrokken. Uit staatsbelang werd ze daarom in een inrichting geplaatst.'

'Waarschijnlijk gehersenspoeld en gedrogeerd..' vult de jongeman aan.

'Schuurmans' had het begrepen en knikte verdwaasd. Al het bloed was uit zijn gezicht weggetrokken. Hij gaf de jongen zijn geld zonder nog een woord te zeggen.

En nu wilde hij naar huis. Geen 'Schuurmans' meer zijn maar papa.

Maar wel een vader met een groot geheim.

Verhaal 3

Hoofdstuk 1

Het huis van mijn tante is grijzer dan het haar van zijn bewoonster. De grauwe gevel overvalt me nog meer, nadat ik deze ochtend een vreemd gesprek had over de telefoon. Tante belde me om zes uur uit mijn bed. Ik had me gerept, sta nu voor de deur van het veel te grote huis, dat nooit gevuld lijkt. De stad ontwaakt op een heel andere manier dan ik wakker ben geworden in een van de randgemeenten. Drukke lijkt iets voor forenzen, stadsbewoners hebben zo hun eigen manier van ontwaken, met een zekere rust. Ik focus me op de lichte bast van de boom op het plein. De kleuren erachter, van het bed viooltjes, door de 'mannen van de stad' keurig in een patroon aangelegd. Stoelen die voor een café gestapeld staan, worden straks allemaal bezet, door bureaumensen in lunchpauze, een moeder met kind, een ijsje in de hand. Fietsjes zullen toertjes maken op het plein; jonge kerels dribbelen met een basketbal. Terwijl in dit huis alles grijst.

Mijn tante blijft halsstarrig dit fort in haar eentje bewonen, solitair als eeuwig. Als kind was ik hier vaak komen logeren, daardoor kan ik direct plaatsen waar het voorval zich had afgespeeld, dat waar ze deze ochtend zo in paniek over sprak. Het had onsamenhangend geklonken, maar zo klinkt voor mij

alles wat zich afspeelt voor zeven uur. Op het moment dat ik mijn vinger op de bel leg, beseft ik dat ik vergeten ben mijn wekker af te zetten. Het is nu kwart voor zeven. Over welgeteld een kwartier wordt mijn kat gewekt door een toestel dat ze wantrouwt. De wekker zal met de minuut oorverdovender klinken, zo heb ik hem immers ingesteld. Met wat geluk is de batterij bijna leeg. Anders mag ik een boze blik van mijn burens verwachten. Kan ik er wat aan doen dat die sociale woningbouw gebaseerd is op kartonnen muren! De bel van de voordeur klinkt harder dan ik me herinner.

De deur wordt niet geopend, hoe lang de bel ook klinkt. Ik neem de sleutel die ik veiligheidshalve had meegenomen, en steek hem in het slot. De deur springt verrassend snel open. Mijn tante heeft geen nachtslot ingesteld, daar moet ik haar op wijzen, dat ze dit niet mag vergeten, zo midden in de stad. Ik duw de deur met een smak dicht, om me aan te kondigen, en wacht even. Stilte.

'Tante?'

Geen reactie. Ik loop op mijn tenen naar de woonkamer, waarom weet ik niet, het is belachelijk na het harde dichtslaan van de deur, maar het lijkt het meest gepast in het kader van dit huis met zijn vertraagde en stille leven. De deur van de woonkamer

staat op een kier. In het licht van de leeslamp zie ik tantes voeten in lelijke sloffen. Mijn hand op de deur, wachtend, waarop?

'Tante?'

Ik luister. Het huis kraakt niet. Durf ik wel naar binnen? Wat als blijkt dat tante dood in de stoel zit? Heb ik wel zin om met dit beeld voor mijn ogen de rest van mijn leven verder te gaan? Wie weet is er niks aan de hand, slaapt ze. Dat moet het zijn. De deur gaat piepend open, ik zie tante nu op de stoel gezeten, de borstkas in een vredig ritme op en neer bewegend.

'Tante!', roep ik met meer enthousiasme dan ik in werkelijkheid voel. 'Wat ben ik blij dat alles in orde is!'

Ik loop snel naar de voorkant van het huis en open de rolluiken. Het licht valt snijdend binnen. Ik knipper even en bekijk het ontwaken van de stad nu vanachter vuile glasgordijnen.

'Het wordt zonnig, vandaag', klinkt mijn stem onnatuurlijk. Ik draai me om en zie hoe haar ogen wezenloos door me heen kijken. Ik schrik van die lege blik.

'Tante?'

Ik kom dichterbij en zie geen reactie. Alsof ik er niet ben. Alsof er helemaal geen wereld is rondom haar lichaam. Ik wapper voor haar ogen, maar de irissen reageren niet. Haar blik onafgebroken en gevoelloos voor zich uit. Ik zucht. Wat moet ik hiermee? Ik besluit haar huisarts in te schakelen. Met oude mensen weet je nooit.

Hoofdstuk 2

Terwijl ik op de huisarts wacht besluit ik in de keuken een kop koffie te zetten. Ik glimlach als ik me bedenk dat tante Magda nooit een koffiezetapparaat heeft willen kopen. Ik zet de fluitketel met water op het fornuis en wacht tot het kookt om het op te gieten. “Koffie moet warm zijn” zegt tante altijd, “en dat lukt alleen met deze manier van koffiezetten”.

Plotseling hoor ik haar stem, luid en duidelijk: “Sophie, doe die rolluiken weer dicht!”

Verbaasd ga ik terug de woonkamer in waar tante Magda weer volledig in haar eigen wereld lijkt te zijn verzonken. Haar grijze haar steekt af tegen de vaalrode bekleding van haar stoel.

“Tante?” Ze lijkt dwars door me heen te kijken. De fluitende ketel roept me terug naar het kleine keukentje. “Ik ben verse koffie aan het zetten tante. Ik kom u zo een kopje brengen. Zal ik gelijk iets te eten voor u meenemen?” Zonder een antwoord af te wachten maak ik twee beschuitjes met roomboter en suiker.

Het doet me denken aan de logeerpartijen van vroeger. Ze gaf me altijd beschuitjes met roomboter en suiker “want ik moest er nog van groeien”. Ik weet niet beter dan dat tante alleen in dit veel te grote, slecht onderhouden huis woont. Ze trouwde met

oom Sjef toen ze twintig was, maar nog in de wittebroodsweken verongelukte hij. Een statige zwart-wit foto bovenop de schouw is het enige wat aan zijn bestaan herinnert. Hoe vaak ik ook bij tante logeerde, ze sprak nooit over hem. Nooit meer verpandde ze haar hart aan een andere man. Voor altijd alleen in dit donkere huis waar de rolluiken met het verstrijken van de tijd steeds een stukje verder dicht bleven. De laatste jaren altijd gesloten. Een groot grijs huis met tante Magda als eenzame kluizenaarster. Geen man, geen kinderen, alleen ik, het enige kind van haar enige broer.

“Sophie, doe die rolluiken weer dicht!” Haar heldere stem haalt me uit mijn gemijmer. Met het bordje beschuiten en inmiddels lauwe koffie loop ik de kamer in. “Tante?” “Wat is er aan de hand, tante Magda?” Langzaam tilt ze haar in een veel te ruime, lichtblauwe nachtjapon gehulde arm op en wijst naar het raam. De eerste zonnestrallen doen het stof op de vensterbank glinsteren. “Dicht!” Haar arm valt terug op haar schoot, haar blik richt zich weer op de leegte van de kamer.

Terwijl ik aan tante toegeef en langzaam de luiken weer laat zakken blijf ik tegen haar praten. “Ik verwacht de huisarts ieder moment, misschien kunt u alvast wat eten en de koffie opdrinken voordat hij komt. Het wordt zonnig vandaag, weet u zeker dat u de luiken dicht wilt hebben? U kunt zo mooi naar

buiten kijken, op het plein gebeurt van alles! Wat wilde u me vanochtend vertellen? U had het over de donkere kelder en iets wat niet mag?”

Haar enige antwoord is een diepe zucht.

De bel van de voordeur klinkt ook nu weer harder dan ik me herinner. Ik laat de huisarts binnen en verontschuldig me voor de bedompte lucht en de donkerte in huis. Ik vertel hem dat tante al sinds ik binnen ben apathisch voor zich uitstaart. Naast het steeds duidelijk uitgesproken bevel de luiken dicht te doen heeft ze geen woord gezegd. Terwijl de huisarts contact met tante Magda probeert te krijgen en haar pols voelt, vertel ik over het vreemde telefoontje.

“Tante belde me om zes uur deze ochtend. Ik kon geen touw aan haar verhaal vastknopen, het waren enkel losse kreten als ‘kelder’, ‘mag niet’, ‘alleen’, ‘donker’, ‘mijn huis’, ‘kom nu.’” De laatste keer dat tante me belde was ze juist nog heel opgewekt en vroeg ze geïnteresseerd hoe het met me ging. Na het rare telefoontje van vanochtend en haar toestand nu maak ik me zorgen om haar.”

“Dat begrijp ik”, zegt de huisarts, “maar ik kan op dit moment niks ongewoons vinden. Lichamelijk lijkt ze in orde, maar deze

abrupte gedragsverandering bevalt mij ook niet. Bent u in de gelegenheid vandaag enigszins in de buurt te blijven om te kijken of de situatie veranderd?”

Twijfelend kijk ik op mijn horloge, over een half uur zou ik al aan het werk moeten zijn, maar ik wil tante zo niet alleen achter laten.

“Ik ga even naar huis om me op te frissen, probeer vrij te krijgen van mijn werk, geef mijn kat te eten en dan kom ik terug hier naar toe” zeg ik. “En ik zet mijn wekker uit”, denk ik er in stilte achteraan.

“Dat is erg fijn” zegt de huisarts. “Belt u me rond twaalf uur om te laten weten of er verandering in haar gedrag is opgetreden. Probeer haar ook iets te laten eten en drinken.”

Nadat hij - zonder een reactie te krijgen - tante gedag heeft gezegd laat ik hem uit en zeg dat ik haar goed in de gaten zal houden. Terwijl hij de deur uit stapt, schiet me nog iets te binnen.

“Oh ja dokter, ze zei steeds dat Sophie de luiken weer dicht moest doen. Ik heet Linda.”

Hoofdstuk 3

De dokter lacht meewarig. “Misschien wat in de war, “ zegt hij, als hij in de auto stapt.

Terug in de woonkamer help ik tante overeind in de stoel en na wat aandringen krijg ik haar toch zover dat ze de koffie opdrinkt en beschuitjes eet.

Daarna zakt ze terug en mijmert.

“Gaat het weer een beetje?” vraag ik. “Ik ga nu even naar huis, maar kom gauw terug, hoor tante.. “ Zachtjes verlaat ik het huis.

Magda zit nu in haar eentje. Zoals zo vaak, gaan haar gedachten onwillekeurig terug naar haar zorgeloze jeugd.

Congo, de koele heuvels buiten Leopoldville, vader’s grote koffieplantage. Papa was destijds als jonge man met vrouw en peuter geëmigreerd. Een goede vriend die met verlof in België was en ook in Congo woonde, had het hem aangeraden. Want in die periode waren de vooruitzichten in Europa niet zo goed. Veel emigranten gingen toen naar Australië of Canada. Gelukkig hadden ze het voordeel in Congo dat daar meteen mensen waren die hen op weg hielpen in het nieuwe, grote land.

Papa had er trouwens veel over gelezen voor hij vertrok. Ze moesten ook van alles leren :

laat nooit je laarzen of schoenen buiten staan. Je weet nooit of er een beest in zit. Het kan een schorpioen zijn! Klop eerst je kleren en ook je pyama heel goed uit voor je ze aantrekt. Doe bijtijds

voor de schemering de ramen of shutters dicht, want in de avondschemering komen de muggen binnen...

Magda wist het nog goed. Ze glimlachte.

Dikwijls ging ze met mama naar de markt. Wat was daar veel te zien! Sterke vrouwen met manden of grote kruiken op hun hoofd; vaak liepen ze met levende kippen in hun hand, in prachtige, kleurige sarongs. Zittend op een steen of een kistje tussen de vruchten en groenten van hun landje; hard schaterend en schreeuwend.

Er waren ook stalletjes met wonderlijke dingen. Geheimzinnige potjes en flesjes.

“Dat is Voo Doo,” zei mama, als ik er naar vroeg. Pas later begon ik er iets van te begrijpen. Sommige plantjes of vruchtjes of dierenpootjes zouden je beschermen tegen verdriet of ongeluk of je zelfs beter maken als je ziek was. Een duistere materie; je kon ook iemand aan wie je een hekel had, ongeluk brengen, werd gezegd. Altijd veel mensen bij die kramen.

En dan de apen, de schitterende vogels en vlinders, heerlijke tochtjes op de rivier met papa en mama en haar kleine broertje, feesten in het grote huis, gezelligheid met vrienden en kennissen, de internationale school, het prachtige land.

Vaak lag ze 's avonds in bed, onder de klamboe naar de exotische muziek in de verte te luisteren met de eindeloze herhaling van refreinen . Flarden van een film.

Maar na jaren lijkt er iets in het land te veranderen. Er ontstaan spanningen tussen de stammen. Soms is er ineens een gevoel van onveiligheid. En bij haar ouders – vooral nu ze ouder werden – het groeiende terugverlangen naar hun Vlaanderen.

Een onverwacht goed bod op de koffie plantage bracht alles in beweging.

Toen negentien jaar, moest ze plotseling wennen aan een heel ander leven.

Ze zucht bij die herinneringen. De primitieve houten maskers aan de wand lijken haar goedmoedig aan te staren. Ze woont nu weliswaar al jaren in het ouderlijk huis, maar na het heengaan van Sjef, haar man, zit er voor haar niets anders op dan te proberen zuinig te leven – een schrill contrast met de uitbundige jeugd.

Op een zonnige dag in Antwerpen, niet eens zo lang geleden, ontmoet ze Sophie, een nicht van Sjef. In geen jaren had ze haar gezien. Sophie was veranderd : een mollige, bijdehandte vrouw nu, zwarte korte krullen en zwarte snelle ogen, die alles leken te zien. Nog altijd even vriendelijk. Ze wisselen adressen uit; Sophie komt af en toe op de koffie.

In een moment van zwakte klaagt Magda over de stijgende prijzen. Sophie hoort haar zwijgend aan.

“Je hebt toch een hele grote kelder, Magda? Gebruik je die nog

veel?" informeert ze bij het volgende bezoek.

Verrast kijkt Magda op. "Welnee," zegt ze eerlijk, "er staan wat lege flessen. Ik kom er maar zelden."

Sophie knikt en schuift naar achteren op haar stoel.

"Wel; misschien is het een idee... Weet je, mijn man en ik zijn al een tijd op zoek naar opslagruimte in de stad...Die kelder zou goed van pas komen; natuurlijk stellen we daar een flink bedrag tegenover."

Verwachtingsvol gloeien haar zwarte ogen.

Magda weet niet wat te zeggen. Het komt zo plotseling.

"Ik zal er over nadenken," mompelt ze.

"Ja, neem rustig de tijd", zegt Sophie. "Kom, ik ga; bedankt voor de koffie."

Magda steekt haar hand op en blijft alleen achter met de twijfels.

Ze is kouwelijk; misschien door het jarenlange verblijf in de warmte; de stookkosten zijn aan de hoge kant.

Opeens heeft ze er genoeg van. Altijd dat rekenen, de eeuwige vraag: hoe kom ik de maand door? Zo'n dikke maandelijksse toelage zou bijzonder welkom zijn...'En ik hoef er niets voor te doen, ...wel?'

Toch slaapt ze niet zo rustig. 'Gewoon wennen aan het idee,' sust ze zichzelf. 'Oude mensen hebben moeite met verandering, dat zal het zijn.'

Sophie brengt bloemen mee en is verheugd te horen dat Magda het overweegt. Ze nestelt zich in de stoel en vertelt haar verhaal.

Magda hoeft zich nergens mee te bemoeien. Af en toe wordt er iets gebracht of opgehaald – waarschijnlijk Afrikaanse kunst. Ze moet wel een huissleutel afgeven. Het is moeilijk te zeggen wanneer er wordt geladen of gelost, geen vaste tijden. Maar ze zal er weinig van merken, er wordt nooit lawaai gemaakt, daar kan ze van op aan. Zodra ze een sleutel hebben, wordt het bedrag overgemaakt.

Sophie is zo weer verdwenen.

Ze houdt woord. Maandenlang loopt het gesmeerd. Magda vraagt niets; laat het allemaal gaan. Nooit komt ze meer in de kelder. Het is haar business trouwens niet.

Dan komen er ook 's avonds heel laat zendingen; zo ook gisteren. Magda lag al in bed. Ze hoorde gestommel in de kelder. Daarna het sluiten van de voordeur. Ze neemt zich voor 's morgens nu eens poolshoogte te gaan nemen.

Een onrustige nacht. Voor het eerst gaat ze in haar kamerjas – met bonzend hart – de kelder in.

Perplex! Ze gelooft haar ogen niet, rent de trap op. Trillend van de zenuwen, bevangen door hevige angst, bijna verstikt, belt ze in paniek Linda.

“Tante? Ik ben weer terug, Linda!! Heeft de dokter al gebeld? “

Hoofdstuk 4

Nadat Linda is thuisgekomen, de kat te eten heeft gegeven, belt ze meneer Peeters, de directeur van de school waar ze werkt. Ze geeft een korte uitleg van de situatie en vraagt hem haar voor deze dag vrijaf te geven. Meneer Peeters heeft begrip voor de situatie en willigt het verzoek in.

Terwijl ze zo bezig is met de huishoudelijke zaken, denkt ze onwillekeurig aan haar tante. Wat is er in vredesnaam toch met haar de hand? Tante Magda kent ze al heel lang. Ze is als het ware een tweede moeder voor haar.

Haar eigen moeder was kort na de bevalling van haar in het kraambed overleden. Haar vader, Miel van Steenland, de broer van tante Magda, had deze gebeurtenis nooit echt goed kunnen verwerken. Haar vader was bakker. Dat herinnert zich nog vaag. Na het overlijden van haar moeder deed hij goed z'n best om zijn enige dochter op te voeden. Echter dat lukte maar deels. De stiel van bakker is per slot van rekening een stiel van hard labeur. Iedere morgen vroeg - om half vier - uit de veren om aan het werk te gaan en dan ook nog het opvoeden van een baby was te veel voor hem geworden. Zeg maar gerust een onmogelijke taak. In overleg met zijn zus Magda, werd besloten dat Linda door haar zou worden opgevoed. Magda, die zelf geen kinderen had, nam die taak met alle liefde op zich. Echter Magda woonde in

Antwerpen. Om precies te zijn in de randgemeente Deurne. Zelf woonde hij in Lint. Iedere dag, na het werk naar Deurne fietsen om bij zijn dochtertje te kunnen zijn, was voor hem niet vol te houden. Broer Miel had het er erg moeilijk mee. Maar het kon niet anders. Elke dag, om een uur of half zes, alleen thuis komen in een leeg huis, het schoon houden van de boel, elke dag voor zijn eigen kostje zorgen viel hem zwaar. Pogingen om een nieuwe relatie op te bouwen strandden iedere keer opnieuw. Daten via internet was nou ook niet zijn liefhebberij. Elke date liep uit op een teleurstelling. Aan iedere vrouw die hij ontmoette was wel iets op aan te merken. Het was altijd; hier te breed en daar te lang. Maar nooit goed. Hij kon het niet laten om ze telkens te vergelijken met zijn werkelijke liefde, zijn Louise. Het verdriet van het verlies van zijn vrouw is hij nooit te boven gekomen. Als gevolg van dit alles werd hij apathisch. Hij werd langzaam maar zeker depressief en een dromer. Dat werd hem op een zekere dag fataal. Op een zonnige dag in maart, terwijl hij na het werk bij bakkerij "Demeulenaere" naar huis fietste, ging het mis. Gekomen op de kruising van de Kerkstraat met de Lierse Steenweg stak hij de voorrangsweg over. Op de voorrangsweg, de Lierse Steenweg, kwam op dat moment een zware camion van links. Die werd door Miel te laat bemerkt. Hij werd pardoes overreden en overleed ter plekke. Linda was toen zes jaar. De begrafenis kon ze zich nog goed herinneren. Ook al werd ze niet door haar vader opgevoed, toch hield ze veel van

hem. Als hij haar in de weekends bij tante kwam opzoeken bracht hij bijna altijd wat lekkers mee. Een reep chocola, lekkere karamel toffees, of door hemzelf gebakken frangipane koeken. Daar was ze verzot op.

Nu, zeventien jaar na de dood van haar vader, mist ze hem nog iedere dag. Ook al zag ze hem toen slechts een paar keer in de week.

Als ze klaar is met haar huishoudelijke besognes stapt ze op de fiets en rijdt naar tante.

Ze kan het vreemde telefoontje van tante maar steeds niet begrijpen. Tijdens de rit peinst ze zich suf. Wat kan er in hemelsnaam toch aan de hand zijn?

Tussen tante Magda en haar was door de jaren heen een nauwe band gegroeid. Ze beschouwde haar als was ze haar moeder. Ze kenden elkaar door en door. Vandaar dat ze het paniekerige telefoontje en de wezenloze toestand waarin ze haar aantrof op de vroege ochtend, bij haar eerste bezoek, niet snapte. Tante Magda; altijd vrolijk, lief en zorgzaam, was op dat moment een compleet ander mens voor haar geworden. Niet te begrijpen! Hier moest ze, *coûte que coûte*, echt het fijne van weten.

Linda; een vrolijke frisse meid van inmiddels drie en twintig

jaar, was na de lagere school, nu noemt men dat de basisschool, en via het middelbaar onderwijs, een opleiding gaan volgen voor lerares in het basisonderwijs. Korte tijd na haar opleiding was ze op zichzelf gaan wonen, en had ze vrij gauw een aanstelling gekregen op een gemengde school vlak bij het adres waar ze nu woont. Maar tante Magda kon ze niet missen. Bijna elke dag, na schooltijd, kwam ze even gedag zeggen, een kopje koffie halen, even bijkletsen over de dingen van de dag of vertellen over de belevenissen op school en eventueel de boodschappen brengen die tante zelf niet kon halen. Het was als het ware een vast ritueel geworden.

Het was Linda wel opgevallen dat tante de laatste maanden op een wat grotere voet was gaan leven. Ze kocht allerlei dingen waar ze vroeger geen geld voor had. Het leek wel of ze de hoofdprijs uit een loterij had gewonnen. Doch daar besteedde ze verder geen aandacht aan. Wel had ze Linda, bij een van haar bezoekjes, terloops verteld dat ze enkele maanden geleden een nicht van haar overleden man had ontmoet. Bij een bezoekje aan Antwerpen was ze, op de Keyserlei, een cafeetje binnen gestapt voor een kopje koffie. Bij binnenkomst had ze Sophie, een nicht van haar overleden man, die ze in de loop der tijden uit het oog had verloren, aan een tafeltje zien zitten. Ze hadden samen lekker zitten kouten, zoals vrouwen dat onder elkaar kunnen doen. Vanaf die tijd was het contact met Sophie wat nauwer

geworden.

Intussen is ze aangekomen op het adres van tante; de Ruggeveldlaan. Zelf woont ze op de Herentalsebaan, niet zover van het adres van tante. Een afstand van hooguit enkele kilometers. Met de fiets doet ze daar meestal een half uurtje over, hoogstens drie kwartier als het verkeer een beetje tegen zit. Nadat ze haar fiets in het schuurtje heeft gezet stapt ze ongerust de keuken in en roept:

‘Tante ik ben weer terug, Linda! Heeft de dokter al gebeld?’ En vervolgens loopt ze woonkamer in.

Tante zit nog, steeds wezenloos, in haar zetel voor zich uit te staren en antwoordt:

‘Nee kindje - zo noemde ze Linda altijd - den dokter heeft niet gebeld. Waarvoor zou hij mij moeten bellen?’

Linda merkt onmiddellijk dat tante nog niet helemaal terug op de wereld is. Ze schuift een stoel naderbij en gaat tegenover haar zitten. Ze ziet wel dat enige omzichtigheid geboden is om tot een zinnig gesprek te komen. Ze neemt tantes beide handen, die koud aanvoelen, in haar handen en vraagt op rustige toon: ‘Vertel eens tante wat was dat toch met dat paniekerige

telefoontje deze ochtend op zo'n onzalig uur? Even dacht ik dat je huis in de fik stond. Ik schrok me helemaal wild.'

Tante reageert traag en een beetje wazig op de vraag.

'Sophie... kelder...in mijn huis, alleen...'

Linda kan er nog steeds geen touw aan vast knopen.

'Wat heeft Sophie met jouw kelder van doen?'

'Nee..., nee..., donker in de kelder, alleen in mijn huis'

Meer kan ze blijkbaar niet zeggen. Ze is nog steeds helemaal uit het lood geslagen en ontdaan. Een behoorlijke zin formuleren is voor haar begod onmogelijk. Linda neemt een kloek besluit. Ze moet zelf maar eens op zoek gaan in de kelder. Waarschijnlijk ligt daar de oplossing van het raadsel.

'Tante mag ik de sleutel van de kelder?. Ik denk dat ik daar maar eens een kijkje moet gaan nemen. Vind je dat goed?'

'Ja kindje da 's goed. Ge weet waar die ligt.'

Na de sleutel uit de keukenla te hebben genomen loopt ze naar

de kelderdeur, steekt de sleutel in het slot en draait de sleutel om. Het slot gaat op een zeer soepele, vrijwel geruisloze manier open. Dat verbaast haar. Want de kelderdeur wordt door tante maar af en toe open gemaakt. Meestal knarst het slot. Ze opent de deur en draait de lichtschakelaar om. Echter het blijft donker. Na enige seconden, nu ze het donker gewoon is geworden kan ze vaag zien wat er aan de hand is. Bij het zien van wat er in de kelder ligt wordt ze op slag bleek en haar hartslag verdubbelt. Nee, nee en nogmaals nee, dit kan niet waar zijn. Ze kan haar eigen ogen niet geloven. Bevend van schrik stuift ze de kelder uit en draait hem direct terug op slot.

'Tante! Tante! We moeten direct de politie bellen! In de kelder is iets helemaal mis!'

'Nee kindje..., nee..., kan niet..., niet doen...Sophie...veel geld...'

Hoofdstuk 5

Linda denkt na, wat nu? In gedachten loopt ze haar vrienden na om te kijken wie haar en tante kan helpen. Jan, ja Jan zal wel weten wat ze moeten doen met het 'kelder-geval'. Ze pakt haar gsm en heeft meteen Jan 's nummer te pakken. De telefoon gaat over. "Hallo, met Jan", klinkt de zware, warme stem in haar oor.

"Jan, Linda hier. Kun je nú naar de Ruggeveldlaan komen? Nummer 13. Ik heb een probleem, een groot probleem."

"Nu?", vraagt Jan.

"Ja, hoe eerder hoe liever. Ik leg je dadelijk alles wel uit. Kom gauw, we wachten op je."

Klik... ze hangt op, niet wachtend op zijn bevestiging. Ze gaat er van uit dat Jan komt. Hij staat altijd voor haar klaar. Lieve, sterke, betrouwbare Jan. Diep van binnen heeft ze warme gevoelens voor hem. Al jaren.

Linda vraagt aan tante of Sophie de kelder van haar huurt en of daar alle uitspattingen van de laatste tijd van betaald worden? En of tante wel weet wat er in de kelder gebeurt? Tante knikt, knikt nogmaals en bij de derde vraag schudt ze haar hoofd. Even is het stil.

“Ik ben deze ochtend voor het eerst gaan kijken”, zegt tante, “vannacht was er zoveel gestommel. En toen heb ik jou om zes uur maar gebeld. Ik heb schrik, Linda. Ik heb zo 'n schrik.”

Ze knijpt in Linda 's handen en voor het eerst kijkt ze helder uit haar ogen. Linda glimlacht naar haar tante. “Kom, we gaan in de keuken zitten, ik zet een verse pot koffie en ik smeer wat boterhammen voor ons”, zegt ze. Ze helpt tante uit de stoel en arm in arm gaan ze naar de keuken.

Tring.... de bel, niet zó luid deze keer. Dat zal Jan zijn, denkt Linda. Ze opent de voordeur en laat Jan binnen. Dan pakt ze hem stevig vast en een diepe zucht ontsnapt aan haar lippen. Jan 's sterke armen voelen goed. Ze wil hem eigenlijk niet loslaten. “Linda”, zegt hij zacht, “wat is er aan de hand?”

Ze lopen naar de keuken. Tante is opgelucht als ze de grote man binnen ziet komen. Hij zal vast wel een oplossing vinden, denkt ze. Jan schudt haar hand en Linda zegt: “Dit is nu Jan, tante.”

Drie koppen hete koffie staan op de keukentafel. De beide dames eten er een boterham bij. Jan luistert naar tantes verhaal en daarna naar dat van Linda. Hij ziet dat ze beiden de kelderdeur in de gaten houden als ze hun verhaal doen. Als Linda is uitgepraat schuift ze de sleutel over de tafel naar Jan.

“Eerst in de meterkast kijken”, zegt Jan en hij loopt naar de gang. In de meterkast zet hij enkele schakelaars om en dan loopt hij naar de kelder. De sleutel gaat in het slot en de dames kijken vol spanning toe. Jan doet het licht in de kelder aan. Hij knippert met zijn ogen, het licht is feller dan hij verwachtte. Behoedzaam gaat hij de trap af. Hij kijkt vol bewondering rond. Zoveel ruimte onder dit grijze huis, dat had hij niet verwacht. Hij zegt tegen Linda dat ze ook naar beneden moet komen. “Je hoeft nu niet bang te zijn, deze 'sterke' man zal je behoeden voor alle kwaad”, zegt hij met een lach in zijn stem. Linda en tante staan boven aan de trap. Een beetje twifelen ze nog. Hebben zij het dan zo mis? Heeft de donker hen parten gespeeld? Heeft het gerommel vannacht tantes hoofd op hol gebracht? Hebben ze elkaar opgestookt en de angst teveel gedeeld?

Tante zegt: “Ga jij maar eerst, Jan zal wel gelijk hebben. Je hoeft niet bang te zijn.” Linda hoort enige twijfel in de stem van tante. Of is ze nog bang en denkt ze dat te horen? Kom op meid, Jan is beneden!, maant ze zich aan. Ze neemt de eerste paar treden, het licht is fel. Ze is blij dat Jan aan de meterkast heeft gedacht. Ze zou niet nog een keer in het donker af willen dwalen hier. Ze stapt de laatste tree af en kijkt of tante volgt. Ook tante is nu beneden, maar waar is Jan?

“Jan?..... Jan!!”

Een lichte paniek borrelt in haar op. Hoe is dit mogelijk? Ze kijkt tante aan, die haalt haar schouders op. Ze lopen samen verder de kelder in. Linda is vroeger wel eens in deze kelder geweest, maar ze wist niet dat die zo groot was. Dan komt er van links een grote gestalte op hen af.....

Hoofdstuk 6

“We moeten nu de alarmdienst bellen! Dit kunnen we niet zomaar laten gebeuren!”

De dames schrokken zich wezenloos. Jan keek wild uit zijn ogen. Zijn gezicht was helemaal bleek en hij zwaaide met zijn armen. Magda en Linda keken elkaar aan en deden een stapje terug.

“De alarmdienst? Maar dat kan echt niet hoor! Sophie is mijn nicht. Ze zal hier vast wel een verklaring voor hebben.”

“Tante, ik snap dat je Sophie in bescherming wil nemen, maar dit kun je echt niet toestaan. Wie weet zit Sophie hier niet eens achter. Je zei toch dat ze de kelder samen met haar man huurde? Is hij wel betrouwbaar?”

“Ik ga in ieder geval de alarmdienst alvast bellen, of je het nu goed vind of niet Magda!”

Jan loopt de trap op en gaat naar buiten. Hij haalt even rustig adem en neemt zijn mobieltje uit zijn broekzak.

“Je kunt dat echt niet doen hoor! Straks moet Sophie er voor op draaien!”

Tante Magda was intussen ook naar buiten gekomen en zwaaide in paniek met haar armen naar Jan. Ze was als de dood dat haar familie iets zou overkomen.

“Magda. Nu moet je eens goed luisteren.”, zei Jan. “Van wie is die kelder?”

“Van mij natuurlijk”

“En wie is verantwoordelijk voor die kelder?”

Magda boog haar hoofd naar beneden. De tranen sprongen in haar ogen. “Wat heb ik gedaan! Ik heb dit onder mijn ogen zomaar laten gebeuren. Waarom heb ik niet eerder gekeken wat er in de kelder plaats vond? Zoveel geld geeft toch ook niemand zomaar voor de huur van een opslag?”

“Het geeft niet Magda. We komen er wel uit. De politie zal jou echt niet als dader aanwijzen. Je zou niet eens in staat zijn tot zoiets vreselijks.”

“Weet je dat zeker?” en ze veegde haar tranen weg uit haar gezicht. “Dan zit er niets anders op. Bel de politie maar...”

“Meldkamer politie. Waar wilt u de politie spreken?”

“Antwerpen graag”

“...Politie Antwerpen, wat is er aan de hand?”

“Snel politie! Ruggenveldlaan 13, Deurne!”

“Mijnheer. We sturen een eenheid uw kant op. Kunt u mij vertellen wat er aan de hand is?”

“We hebben een vreselijke ontdekking gedaan in de kelder. Dit kan het daglicht niet verdragen. De politie moet komen!”

“Ik begrijp het mijnheer, maar u zult toch wat meer moeten vertellen. Wat hebt u in de kelder gezien?”

“Kelder...dood...moord...stank...niet goed.”

Jan gaf de telefoon aan Linda, die intussen ook naar buiten was gekomen. Wat was daar toch allemaal te zien in de kelder?

“Hallo! Hallo! Bent u er nog?”

“Hallo met Linda. Jan kan even niets meer zeggen. Ik weet alleen dat er een grote plas bloed in de kelder ligt. Ik ben zelf ook in de

kelder geweest, maar toen was het nog donker. De stroom deed het niet. Ik heb Jan gebeld om te komen kijken, omdat ik zelf niet verder durfde. Ik heb hem nog nooit zo bang gezien. Ik hoop dat u snel komt.”

“Het is duidelijk mevrouw Linda. U hebt bloed gezien in de kelder en Jan spreekt over dood, moord en stank. Er is een eenheid onderweg naar u. Blijf waar u bent.”

“Wat heb je toch gezien Jan? Ik ken je echt niet zo. Moord? Wie is er vermoord? Is het Sophie?”

“Nee niet Sophie! Niet Sophie! Dat kan niet! Ik heb haar nog gezien vannacht.”, zei Magda.

“Het is.. het is..” Jan kwam niet uit zijn woorden. De tranen rolden over zijn wangen. Iets had een enorme indruk op hem achtergelaten. “Een vrouw... Ken haar niet... Sophie? Ken ik ook niet...”

Hoofdstuk 7

Linda loopt naar de kamer, rommelt wat in een grote kast.

“Waar liggen ze?”, zegt ze tegen zichzelf. Ze haalt verschillende albums uit de kast en begint verwoed te bladeren.

Tante Magda komt binnen loopt naar de stoel waar ze vanochtend 'ver van deze wereld' in zat te staren en ploft neer. De lichte waas trekt weer voor haar ogen. Haar ademhaling vertraagt en precies zoals Linda haar deze ochtend aantrof zit ze terug in een eigen wereld.

Linda heeft gevonden wat ze zocht, foto's van Sophie en haar man. Ze kijkt even naar tante en loopt door naar de keuken. Daar zit Jan aan tafel. Zijn hoofd schuddend, waar is hij in terecht gekomen?

“Jan, ik heb een foto van Sophie. Kijk je even of het de vrouw is die beneden in de kelder ligt?”

Ze houdt de foto voor Jan 's gezicht. Hij schudt. Gelukkig, denkt Linda. Maar dan begint Jan te praten. Schuddend met zijn hoofd: “Dat is ze. Ja, dat is ze echt. Linda deze vrouw ligt in de kelder!”

Tring.... de bel. Geen van beiden reageert. TRIIING. Iemand drukt

aanhoudend op de deurbel. Linda komt een beetje bij haar positieven en loopt naar de gang. Ze opent de deur en staart naar de agenten. Ze heeft de foto nog in haar hand.

“Dit... is... ze...”, stamelt ze.

De agent duwt haar zacht naar binnen en vraagt waar de kelder is. Linda loopt mee, zonder besef van waar ze is. Shock.

De andere agent pakt Jan bij de schouder. Deze schrikt zo dat de keukenstoel omvalt, als Jan omhoog vliegt. De agent zet de stoel recht.

“Kalm maar”, zegt hij. “Ik ben Joris.” Hij heeft een vriendelijke stem en hij praat op Jan in. Deze gaat weer zitten. Joris gaat bij Jan aan tafel zitten. Rustig ondervraagt hij hem en noteert hij in een klein zwart boekje, alles wat Jan zegt. Toch bijna alles, want een deel is vreemd gebrabbel.

Linda is ondertussen achter de andere agent de trap afgedaald. Ze is toch sterker dan ze dacht. Ze wijst hem de bloedvlekken. Zo donker, zo diep rood. Ze kokhalst en draait om. Dan ziet ze het plots. Het lichaam van Sophie. Een golf trekt vanuit haar buik omhoog, ze moet kotsen. Ze stuift de trap op en loopt regelrecht naar de buitendeur. In de achtertuin laat ze zich gaan.

Jan is opgestaan en loopt met Joris naar de kamer. Tante zit in de stoel, ze staart voor zich uit. Joris voelt haar pols, hij knikt naar Jan. Deze zucht en vraagt of hij naar Linda mag gaan.

“Natuurlijk, ga maar gauw naar je vrouwtje”, zegt Joris.

Jan glimlacht en verontschuldigt zich. Hij loopt snel naar buiten en pakt Linda stevig vast. Linda begint te snikken. Wat is ze blij dat ze Jan gebeld heeft, ze laat hem niet meer los. Dat is een ding wat zeker is.

Binnen een paar uur krioelt het van de mannen in huis. Het is tijd voor een grondig onderzoek.

Hoofdstuk 8

“Jan, het is verschrikkelijk. Hoe is dit mogelijk? Waarom Sophie?”

In de kelder is de politie in rep en roer. Een arts is ter plaatse om de dood vast te stellen. De technische recherche maakt foto's van de plaats delict. De twee agenten die als eerste ter plaatse kwamen zijn druk in de weer met het afzetten van de omgeving. Ze spannen linten en zetten pionnen aan de straat. Om de ingang van de woning staat een dranghek met daaromheen een zwart doek gespannen. Opeens ziet alles er uit als een heuse politiefilm.

“Wie was als eerste ter plaatse?”, vraagt de officier van dienst.

“Dat waren Joris en ik.”, zegt Bert.

“Ah, Hoekstra en de Jong staan weer met hun neus vooraan. Het zal weer eens niet zijn!”

“Tja, het zijn altijd dezelfde nietwaar? Koffie meneer Valentijn?”

“Meneer? Noem mij maar gewoon Peter hoor! Ik wil eerst even de plaats delict zien. Daarna koffie.”

Samen lopen ze de trap af naar het vreselijke tafereel. “Zo, die ligt er lekker bij. Wat een bende al dat bloed hier. Denk je aan moord?”

“Daar zijn we nog niet zo zeker van. Dit lijkt eerder op een zelfdoding. Er zijn verwondingen aan haar polsen en naast het lichaam ligt een bebloed mes.”

“Sporen van geweld?”

“Nee, helemaal niet, maar we zijn de kelder nog verder aan het doorzoeken.”

“Behandel dit als een onnatuurlijke dood. Het kan nog alle kanten op gaan met het onderzoek. Het lichaam is bij deze in beslag genomen. Is er iemand die de confrontatie met het lichaam kan doen?”

“De bewoonster en haar nicht zijn hier. Zij hebben het lichaam gevonden en herkennen haar als zijnde Sophie. Joris heeft van beiden al een verklaring opgenomen in het kader van de confrontatie.”

“Mooi, dat scheelt een hoop werk. Is er al slachtofferhulp ter plaatse?”

“Allemaal geregeld Peter. Koffie?”

Tijdens de koffie wordt de zaak nog eens doorgesproken. De technische recherche schuift aan en zegt geen sporen gevonden te hebben, van andere personen dan de aanwezigen. Het mes is voor onderzoek in beslag genomen. Er is geen enkele aanwijzing dat er sprake is van moord. Kennelijk heeft Sophie zelfmoord gepleegd.

“Vreemd dat er geen afscheidsbrief of iets dergelijks is gevonden. Is er al bericht aangezegd op haar huisadres?”

“Dat is nu het vreemde in deze zaak Peter. Ze woonde samen met haar man. Hij is nergens te bekennen. De woning was leeg en zijn auto stond op de oprit. We hebben een buurtonderzoek gedaan in de straat waar het slachtoffer woonde, maar ook dat heeft niets opgeleverd. De bewoonster van dit pand en haar nicht weten van niets. Het is een compleet raadsel. Ik stel voor dat we een groter onderzoek opzetten om deze man te vinden. Wie weet wat hij met de dood van deze vrouw te maken heeft.”

“Agent! Agent!”, roept Linda. “Telefoon voor u! Ik heb Hans aan de lijn, de man van Sophie!”

“Hallo, met Hoekstra hier. Waar bent u? In Amsterdam? Ik wil u

dringend verzoeken om direct naar het politiebureau aan de Noorderlaan te Antwerpen te komen best man. Ik begrijp dat u van slag bent, zeker. Toch willen wij u een paar vragen stellen en dat doen we liever niet over de telefoon begrijpt u?"

"Zo, dat klinkt als een opgeloste zaak Peter. Hans, de man van het slachtoffer, heeft gisterenavond een flinke ruzie gehad met zijn vrouw. Ze heeft hem nog gebeld voor ze naar hier kwam. Ze vertelde hem dat ze het niet meer zag zitten en er een eind aan wilde maken. Kennelijk heeft ze haar woord gehouden."

Linda rent terug naar Jan en vertelt wat ze zo juist te horen heeft gekregen. Tante Magda zucht en laat opgelucht haar schouders zakken.

Hoofdstuk 9

Drie uur later zitten Linda, Jan en tante Magda in de kamer. Ze drinken een kop koffie. De dame van de slachtofferhulp heeft de huisarts gebeld. Hij was er binnen een kwartier. Ze overleggen dat Linda in huis blijft bij tante, ze kan in haar oude kamer slapen. Jan blijft ook.

Tante zet plots haar koffiekop op tafel en zegt: "Ik ga naar bed."

Linda loopt met tante naar de slaapkamer. De dokter heeft haar een kalmeringsmiddel gegeven, ze zal de komende uren goed doorslapen. Tante kleed zich om en als ze in haar nachtopon in bed staat knikt ze met een flauw lachje naar Linda.

"Welterusten tante. We zien je morgenochtend."

Ze sluit de deur van tantes kamer. Jan komt, een paar deuren verderop in de gang, de badkamer uit. Hij steekt zijn hand naar haar uit. Ze loopt iets sneller door. Ze neemt zijn hand en samen lopen ze naar haar oude kamer. Hij is nog steeds hetzelfde ingericht als toen ze hier als kleine meid sliep. De roze gordijnen zijn iets verbleekt door de zon, het tweepersoonsbed met klamboe staat links tegen de muur. Verder staan er nog koloniale nachtkastjes naast en ook de grote koloniale kledingkast, met zelfs verschillende jurkjes van haar er in.

Jan knijpt zacht in haar hand. "Je bent stil. Gaat het een beetje?"

"Sorry. Wat een dag. Hopelijk slaapt tante de hele nacht door."

"Je hoeft geen sorry te zeggen", zegt Jan terwijl hij over haar wang streelt.

"Je bent lief. Ik ben blij dat je hier bij mij blijft vannacht."

Ze drukt haar wang tegen zijn warme hand. Het voelt zo goed. Ze wil zich het liefst helemaal tegen hem aandrukken. Alsof hij haar gedachten leest, trekt hij haar stevig tegen zich aan.

"Kom eens hier", zegt hij "Ik geloof dat je een stevige knuffel nodig hebt."

Linda laat hem begaan. Zijn handen gaan van haar nek over haar rug naar beneden. Op haar billen blijven ze rusten. Ze kijkt hem aan. Dan drukt hij zijn lippen op de hare. Ze beantwoordt de kus, opent haar lippen en laat zijn tong binnen. Haar tong tegen de zijne, speeksel vermengd zich. Een passionele kus die vraagt om meer. Hij kneedt haar billen en drukt haar steviger tegen zijn kruis. Ze voelt hem, ze voelt hoe hij naar haar verlangt. En zij verlangt net zo naar hem.

Enkele minuten verstrijken. Linda maakt zich los uit de sterke greep. Jan kijkt haar vragend aan. Ze geeft een knikje richting het bed: "Zullen we maar gaan slapen?"

Het magische moment van verlangen en verlangen dat beantwoord werd is weg. Jan schiet zijn jeans uit en ook zijn T-shirt. Hij loopt naar het grote bed en doet de klamboe opzij. Als hij ligt ziet hij hoe Linda op hem toeloopt. Ze heeft haar jurk over haar hoofd uitgetrokken en in haar lingerie komt ze dichterbij. Sensueel ziet ze eruit. Hij voelt zijn boxer spannen. Moet hij zich nu inhouden of zal hij ervoor gaan? Hij besluit zich in te houden, ze heeft net aangegeven dat ze wil gaan slapen.

Linda doet de klamboe omhoog. Ze gaat op bed zitten. Maakt haar BH los en gooit die nonchalant op de grond. Ze draait naar Jan, twee ronde volle borsten staren hem aan..... euh twee groene ogen staren hem aan. Het verlangen is zichtbaar, bij beiden!

Plots trekt hij haar naar zich toe en kust haar vol op de mond. Linda 's adem wordt haar benomen. Haar borsten drukken tegen zijn borstkas. Zijn warme lijf, zijn gespierde armen, zijn handen die overal zijn. Strelen, voelen, kneden . Zo teder en zo vol passie. Waarom heeft ze dit nooit eerder gedaan? Ze voelt al jaren iets voor hem.

“Linda, ik wil je. Ik ga je deze dag laten vergeten. De nare dingen dan toch.”

Ze gaat rustig op haar rug liggen en zegt met zachte stem: “Doe maar jongen. Verwen me, vannacht ben ik de jouwe.”

Jan kust haar borsten, likt haar buik en terug via haar borsten, langs haar hals naar haar heerlijke mond. Die gaat gretig open en de tongen ontmoeten elkaar wederom. Met open ogen ligt Linda te genieten. Haar hand grijpt in zijn haar en ze drukt zijn gezicht tegen het hare. De monden op elkaar. Rustig ontdekken ze elke plek van de ander. Ze hebben alle tijd. Tot de ochtend weer komt. Tante slaapt.

Dan horen ze gerommel beneden. Verstijfd zitten ze rechtop in bed, de ene iets stijver als de ander.

Hoofdstuk 10

Zonder enige aarzeling staat Jan op en wil op het geluid af gaan.

“Hmm... Zou je niet eerst eens wat aantrekken?”

“Oh, haha! Natuurlijk.” Jan geeft Linda nog een zoen en trekt vlug haar badjas aan.

“Je ziet er belachelijk uit in dat roze ding. Gelukkig weet ik nu wat er onder zit.” Een ondeugende glimlach is het antwoord en Jan loopt de kamer uit.

“Wat is hier allemaal aan de hand?”

“Dat is de politie die beneden de boel komt opruimen. Het onderzoek is afgerond. Sophie heeft zelfmoord gepleegd.”, zegt tante Magda.

“Ga maar lekker terug naar je meisje. Ik roep jullie wel voor het ontbijt.”

“Linda? Waar ben je? Linda?”

Zijn hart klopt in zijn keel. Waar kan ze toch zijn? Hij denkt terug aan de verschrikkelijke ontdekking van gisteren. Het zou toch

niet zo zijn dat tante Magda daar iets mee te maken heeft? Of zou Linda meer weten?

“Wat was er aan de hand beneden?”

“Zo, laat jij altijd iemand zo schrikken! Dat gedoe van gisteren heeft het niet gemakkelijker gemaakt hoor! Dat je hier dan zo in je blootje voor me staat dan weer wel.” en met een grijns op zijn gezicht trekt hij Linda naar zich toe. “Wat een heerlijke nacht was dat. Ik heb me lang niet zo gevoeld.”

“Twee zielen, een gedachte Jan. Dit voelt goed.”

“Jan! Linda! Het ontbijt is klaar!”

“We komen er zo aan! Wat klinkt tante toch opgewekt? Gisteren was ze helemaal van de wereld. Het lijkt wel of ze weer helemaal de oude is.”

Even later zit het drietal aan de keukentafel. Tante heeft broodjes gebakken en een heerlijk warm gekookt eitje. Zonder vragen te stellen beginnen Jan en Linda hongerig aan hun verdiende ontbijt. Er wordt gezwegen en gekeken naar elkaar. De stilte aan de ontbijttafel is de enige getuige van de ronddwalende gedachten.

*Waarom was tante zo opgetogen?
Waarom had ik het gevoel dat ik ben bedrogen?
Geld, mysterie, romantiek.
Tante Magda is ineens zo kwiek.*

*Jan die als rots in de branding redding bracht.
Hij deelde met mij de lakens deze nacht.
Sophie die de kelder van tante huurde.
Wat was de reden dat dit mysterie zo duurde?*

*Voodoo, vreemde culturen, geschiedenis passeerden de revue.
Ineens stond de politie aan de deur in vol tenue.
Waarom werd nooit gepraat over oom Sjef?
Wanneer komt de realiteit? Wanneer komt het besef?*

*Een "abrupte gedragsverandering" komt niet zomaar.
Dat is toch een teken, een gebaar?
Enkele maanden geleden ontmoette ze Sophie.
Wat was haar alibi?*

*Ik kan het niet opbrengen om de waarheid boven tafel te krijgen.
Straks gaat tante Magda mij nog aan het mes rijden.
Ik leef liever met vragen dan met angst.
Ik kies voor mezelf, dan leef ik het langst.*

Jan kwam weer in mijn leven.

Hij heeft mij naar genot doen zweven.

Ik hou me vast aan zijn veiligheid.

Hij haalt me weg uit mijn eenzaamheid.

Verhaal 4

Hoofdstuk 1

Het huis van mijn tante is grijzer dan het haar van zijn bewoonster. De grauwe gevel overvalt me nog meer, nadat ik deze ochtend een vreemd gesprek had over de telefoon. Tante belde me om zes uur uit mijn bed. Ik had me gerept, sta nu voor de deur van het veel te grote huis, dat nooit gevuld lijkt. De stad ontwaakt op een heel andere manier dan ik wakker ben geworden in een van de randgemeenten. Drukke lijkt iets voor forenzen, stadsbewoners hebben zo hun eigen manier van ontwaken, met een zekere rust. Ik focus me op de lichte bast van de boom op het plein. De kleuren erachter, van het bed viooltjes, door de 'mannen van de stad' keurig in een patroon aangelegd. Stoelen die voor een café gestapeld staan, worden straks allemaal bezet, door bureaumensen in lunchpauze, een moeder met kind, een ijsje in de hand. Fietsjes zullen toertjes maken op het plein; jonge kerels dribbelen met een basketbal. Terwijl in dit huis alles grijst.

Mijn tante blijft halsstarrig dit fort in haar eentje bewonen, solitair als eeuwig. Als kind was ik hier vaak komen logeren, daardoor kan ik direct plaatsnemen waar het voorval zich had afgespeeld, dat waar ze deze ochtend zo in paniek over sprak. Het had onsamenhangend geklonken, maar zo klinkt voor mij

alles wat zich afspeelt voor zeven uur. Op het moment dat ik mijn vinger op de bel leg, beseft ik dat ik vergeten ben mijn wekker af te zetten. Het is nu kwart voor zeven. Over welgeteld een kwartier wordt mijn kat gewekt door een toestel dat ze wantrouwt. De wekker zal met de minuut oorverdovender klinken, zo heb ik hem immers ingesteld. Met wat geluk is de batterij bijna leeg. Anders mag ik een boze blik van mijn burens verwachten. Kan ik er wat aan doen dat die sociale woningbouw gebaseerd is op kartonnen muren! De bel van de voordeur klinkt harder dan ik me herinner.

De deur wordt niet geopend, hoe lang de bel ook klinkt. Ik neem de sleutel die ik veiligheidshalve had meegenomen, en steek hem in het slot. De deur springt verrassend snel open. Mijn tante heeft geen nachtslot ingesteld, daar moet ik haar op wijzen, dat ze dit niet mag vergeten, zo midden in de stad. Ik duw de deur met een smak dicht, om me aan te kondigen, en wacht even. Stilte.

'Tante?'

Geen reactie. Ik loop op mijn tenen naar de woonkamer, waarom weet ik niet, het is belachelijk na het harde dichtslaan van de deur, maar het lijkt het meest gepast in het kader van dit huis met zijn vertraagde en stille leven. De deur van de woonkamer

staat op een kier. In het licht van de leeslamp zie ik tantes voeten in lelijke sloffen. Mijn hand op de deur, wachtend, waarop?

'Tante?'

Ik luister. Het huis kraakt niet. Durf ik wel naar binnen? Wat als blijkt dat tante dood in de stoel zit? Heb ik wel zin om met dit beeld voor mijn ogen de rest van mijn leven verder te gaan? Wie weet is er niks aan de hand, slaapt ze. Dat moet het zijn. De deur gaat piepend open, ik zie tante nu op de stoel gezeten, de borstkas in een vredig ritme op en neer bewegend.

'Tante!', roep ik met meer enthousiasme dan ik in werkelijkheid voel. 'Wat ben ik blij dat alles in orde is!'

Ik loop snel naar de voorkant van het huis en open de rolluiken. Het licht valt snijdend binnen. Ik knipper even en bekijk het ontwaken van de stad nu vanachter vuile glasgordijnen.

'Het wordt zonnig, vandaag', klinkt mijn stem onnatuurlijk. Ik draai me om en zie hoe haar ogen wezenloos door me heen kijken. Ik schrik van die lege blik.

'Tante?'

Ik kom dichterbij en zie geen reactie. Alsof ik er niet ben. Alsof er helemaal geen wereld is rondom haar lichaam. Ik wapper voor haar ogen, maar de irissen reageren niet. Haar blik onafgebroken en gevoelloos voor zich uit. Ik zucht. Wat moet ik hiermee? Ik besluit haar huisarts in te schakelen. Met oude mensen weet je nooit.

Hoofdstuk 2

De telefoon stond naast haar. Zo'n ouderwets bakelieten ding met een draaischijf.

'Aan een gsm begin ik niet meer' zei ze altijd.

Naast de telefoon lag een briefje met allerlei nummers. Met vingers die enigszins trilden overliep ik de namen.

Ha, daar had ik het.

'Huisarts' stond er. Geen naam maar wel in bibberend handschrift een nummer.

Dat was voldoende. Hoe haar huisarts heette kon ik me, zenuwachtig als ik was, niet direct voor de geest halen maar dat deed er ook niet toe.

Wat ik nodig had was zijn nummer en daar had het oude dametje aan gedacht. Gelukkig. Ik draaide de nummers. De telefoon ging over. Vier keer, vijf keer, toen een bandje.

'Voor dringende gevallen kies 1.'

'Voor vragen over medicijnen kies 2.'

Verdomme verdomme verdomme.

Patiënten zijn tegenwoordig echt nummers.

Ik smeed de hoorn neer en keek naar haar bewegingloze lichaam, naar die akelige lege blik in haar ogen.

Ik voelde dat er iets niet klopte maar kon niet zeggen wat.

Ineens wist ik het. Het was haar borstkas. Die klopte zojuist toch vredig op en weer?

En daar was nu absoluut geen sprake van.

Zonder nadenken greep ik haar pols. Die was dun en week maar voelde toch warm aan. Maar hoorde een pols niet te kloppen? Natuurlijk moest een pols kloppen, maar deze klopte niet. Met lemen voeten strompelde ik naar het raam.

Buiten zag het er nog even vredig uit als toen ik kwam, binnen stond ik op enkele meters van het ontzielde lichaam van mijn tante.

Onwillekeurig schoten haar laatste woorden door me heen.

Toen ze zo warrig klonk tijdens het telefoon gesprek.

Ze had haar testament op laten maken en alsmaar had ze het over Harald, de oudste van haar vier zoons. Die flierefluiter die geen cent zou krijgen.

Dat hij haar op was komen zoeken was verdorie minstens een half jaar geleden.

Niet met zijn vrouw maar met een of andere del. De zoveelste.

Wat jonge vrouwen zo in hem aantrok had ze nooit begrepen.

‘Wat haaaat ik hem’ waren de woorden die ik me nog herinnerde.

Hoe het gesprek geëindigd was wist ik niet meer.

Maar wat wist ik eigenlijk nog wel?

Dat ik stond te trillen op mijn benen vlakbij een lijk. Moederziel alleen met een telefoon waarmee ik de dokter niet kon bereiken.

Ik schopte een sigarettenpeuk opzij en kreunde: ‘O God, O God.’

Wie had dit deze morgen die zo mooi begon met dat heerlijke

ochtendzonnetje durven denken? Wat was er in 's hemelsnaam gebeurd?

Mijn tante was weliswaar 78 maar nog o zo vitaal.

Ik moest weg van hier, naar mijn man en gelukkig woonden we in de buurt. Ik deed verwoeste pogingen niet te rennen maar plots bleef ik staan.

Ik voelde dat er iets niet klopte. Maar wat?

Toing: De deur was niet vergrendeld en dat was helemaal haar stijl niet.

Die was altijd op slot. Ze was in die dingen altijd heel secuur.

En dan was er die sigarettenpeuk.

Zijzelf rookte niet, maar wie van de mensen die haar bezochten wel?

Mijn man ja, maar die was laat in de nacht thuisgekomen van een vermoeiende vergadering. En die zou die peuk zeker niet op de vloer uitstampen maar vragen naar een asbak.

Bovendien kwam die er niet vaak, zo goed waren ze niet bevriend, integendeel.

Harald was een roker en nog iemand maar ik wist niet zo gauw wie.

Het beste wat ik kon doen was mijn man bellen en naar de politie gaan.

Met bibberende vingers peuterde ik mijn gsm uit mijn tas, toetste herhaaldelijk van zenuwen het verkeerde nummer en toen had ik hem te pakken.

Hij pakte op, rustig als altijd. Ik vertelde mijn verhaal. Met horten en stoten en gespannen als nooit tevoren.

Hij zou persoonlijk naar de dokter rijden, mijn plan om naar de politie te gaan vond hij het beste wat we konden doen.

Aan de andere kant van de stad, op een van de vele terrasjes, zat een groepje mannen vrolijk moppen te vertellen.

‘Nu jij Harald, je bent heel de ochtend al zo stil’ zei de een.

‘Even, ik ben aan het nadenken’ zei Harald en stak een sigaret op.

De dame naast hem, hoog geblondeerd, te rode lippen en de twee bovenste knoopjes van haar bloes los, gaf hem een vuurtje en stak er zelf ook een op.

‘Wilt U het verhaal nog eens van voor af aan vertellen?’ zei de hoofdagent.

En ik begon weer. Probeerde van begin tot einde tot in details alles van die dag te vertellen. Hij was vooral geïnteresseerd in dat paniekerige onsamenhangend telefoongesprek en... in Harald.

‘Ik denk dat we hem maar eens een bezoekje moeten brengen als Uw man verder alles regelt’ zei die.

‘Maar waar kan die kerel in ’s hemelsnaam uit hangen?’

Nu zat me eindelijk iets mee, want dat was niet moeilijk.

Zo lang ik hem kende zat die elke voormiddag op hetzelfde

terrasje met dezelfde vrienden als het mooi weer was. En vandaag was het mooi weer.

'We gaan er als de bliksem naar toe' zei de agent en vroeg of ik in staat was mee te rijden. Natuurlijk was ik dat. Ik wees hem de weg en meteen dat we uit de auto stapten hoorden we het schaterende gelach van Harald en zijn vrienden dat echter meteen verstomde toen we hun richting uit gingen. Ik wees naar de man rechts.

'Bent U Harald?' vroeg de rechercheur.

Die keek schichtig van links naar rechts en knikte.

'Waar bent U afgelopen nacht geweest?'

'Afgelopen nacht? Nergens.'

'Natuurlijk bent U ergens geweest. We waren allemaal ergens. Thuis misschien?'

'Dat zijn Uw zaken niet' en hij en zijn liefje keken elkaar samenzweerderig aan. 'Meekomen' zei de agent en amper 10 minuten later stopten we bij het huis van mijn tante. Ik ging voor, opende de deur en gedrieën liepen we naar de pd.

Alles zag er nog uit als het was behalve... De stoel van mijn tante.

Die was leeg!

Ik snakke naar adem. Keek naar Harald. Die keek

uitdrukingsloos voor zich uit. En ik keek naar de agent. Die schudde zijn hoofd. Maar ik was echt bij mijn volle verstand.

Ik wees naar de sigarettenpeuk en...zag nog iets! Een gsm. Die lag er daarstraks niet. Van mijn tante kon die niet zijn. Van mij

evenmin. Vast door iemand uit de zak laten vallen. Maar door wie?

Hoofdstuk 3

“Bent u zeker dat u die gsm niet herkent”, vroeg de agent.

“Nee”.

“Heeft u uw gsm op zak, mijnheer?”, vroeg hij aan Harald?

Harald toonde zonder problemen zijn gsm. De gsm leek meer op zo’n hoogtechnologisch ding waarvan de bedenker destijds ervoor gekozen had, om een appeltje als logo te kiezen.

De agent deed plastic handschoenen aan, haalde een plastic zakje uit zijn jaszak en stak de gsm er zorgvuldig in.

“Mevrouw, u bent zeker dat ze niet meer leefde?”.

Wat durfde die agent mij vragen?! Of ik zeker was of ze nog leefde?! Vanbinnen begon ik te koken van woede. Hoe onbeschoft! Uiteindelijk besloot ik om de woede binnen te houden.

“Natuurlijk. Ze was gestopt met ademen, en er was geen polsslag meer.”

Hoofdstuk 4

Na het afgeven van mijn verklaring mocht ik uiteindelijk naar huis. Het was al bijna 5 uur en we moesten nog eten. De dag was zo hectisch. Nog geen tien minuten na de verdwijning van tantie arriveerde mijn man met de dokter. Aangezien die niets kon doen ging deze weer naar huis. Mijn man en ik moesten mee naar het bureau om een verklaring af te leggen. Daar aangekomen en na lang wachten konden we eindelijk gaan.

We hadden besloten om maar chinees te halen. Thuis aangekomen pakte ik de borden uit de kast toen de telefoon ging.

Het was tante, althans ik herkende haar stem. Wat ze allemaal vertelde kan ik niet zeggen. Het was allemaal wat onsamenhangend gebrabbel. "Waar ben je?", bleef ik herhaaldelijk vragen, maar de antwoorden waren onduidelijk en wat ze zei was totaal niet te verstaan.

Mijn man stond vragend naar mij te kijken. Plots werd de verbinding verbroken. We keken elkaar aan. Wat zullen we nu doen? Weer naar de politie bellen? We waren net terug na een halve dag op het politiebureau.

We besloten maar te eten, om daarna naar het huis van mijn

tante te gaan. Tegen de tijd dat wij vertrokken begon het al te schemeren.

Ik ontsloot de deur en ging naar binnen. Toen we in de gang stonden, hoorden we gestommel. We liepen langzaam en stil op het geluid af. In de woonkamer zagen we een kleine schim bewegen.

Ik klikte het licht aan en...

Hoofdstuk 5

Daar in de halveschemer stond. Tante.

Verwarde blik met een zaklamp in haar hand. Papieren in haar bibberende hand.

Verschrikt ineens gedoken door ons plots verschijnen.

Tante .Riep ik .En verder kwam ik niet. Gelukkig dat Pa meteen naar haar toesnelde om ze op te vangen. De emotie was duidelijk haar te zwaar geworden en ze snakte naar adem. In haar zetel met een snuif parfum uit mijn tas, bracht een moment rust. Ik wilde haar meteen uithoren maar vader hield me met zijn vinger aan zijn lippen tegen. Ssst. Zei hij. Even niet nu. Laat haar even. Zet wat water op voor thee oké?

Ik droop af naar de keuken en dacht na. Wat is er hier vandaag allemaal gebeurd?

Alles flitste door me heen en ik raakte daardoor nog meer in verwarring. Automatisch vulde ik de theekan met kokend water en zette het met kopjes op een dienblad.

Binnen gekomen in de kamer zag ik vader heel liefdevol zijn handen op de schouders van tante. Masserend. Zijn beproefd middel om stress weg te nemen bij anderen.

Daar zat ze dan in haar zetel met een ontspannen glimlach om de mond. Ogen gesloten en rustig ademend. Een weldadige rust

heerste er nu plots in dit vertrek. Wat een verschil van de rest van de dag. Hier tante, een kopje thee. Langzaam opende ze haar ogen en ik zag dat ze zich veilig voelde bij ons. Ontspannen en berustend.

Neem je tijd en probeer ons eens uit te leggen wat er is gebeurd, zei vader op een rustige toon. We hebben al de tijd en je weet dat wij steeds het beste met je voor hebben.

De klok tikte monotoon. Buiten in de verte geroezemoes van de stad. De avond was gevallen. Langzaam voelde je de rust in dit oude huis. Ik kon haast niet wachten en wilde nog een vraag stellen, maar weer hield vader me tegen met zijn hand wuivend. Tante zag het niet en staarde voor zich uit.

Ik ben vandaag naar de notaris geweest. Kwam het stamelend uit haar mond. Mijn laatste wil herzien. Bij mijn volle verstand hoort! Haar stem verheft zich. Volle verstand!!..

Rustig zei pa. Begin eens bij het begin tante. Ik pakte een stoel erbij en vader ook.

We zaten nu in een kleine kring. Haast de tenen tegen elkaar. Tante zuchtte diep.

Ben zo blij dat jullie hier zijn . Ik was haast dood. Jaja bijna

hadden ze me te pakken hoor.

Maar gelukkig dat ik bijtijds in de gaten had dat ze mij aan het vergiftigen waren.

Wie, riepen vader en ik haast tegelijkertijd... Harald en zijn Olga zei tante. Ja echt waar.

Al maanden komen ze hier – steeds 's avonds – om voor me te koken. En ik weet nu pas dat ik steeds vroeger in slaap viel en morgens wakker werd met een vreselijke koppijn.

Jullie weten dat ik af en toe afwezig ben, maar het werd steeds erger. Ze hebben me uiteindelijk een document laten tekenen. Voor opname in een privékliniek om op te knappen. Maar ik wist dat het niet klopte. Heb hun afgeluisterd toen ze in de keuken waren. Het woord notaris viel.

Ben toen het spel mee gaan spelen. Gewoon versuft in de stoel. Als zijnde slapend.

Het pilletje wat ik van Olga kreeg voor hoge bloeddruk onder mijn tong verbergend.

Bij de eerste gelegenheid stiekem in mijn hand tuffend. Om het vervolgens onder het stoelkussen te verstoppen. Kijk maar en ze stond op uit haat zetel.

Ze tilde het kussen op en in de spleten zag je de pilletjes zitten.

Vader haalde er een paar uit.

Stopte ze voorzichtig in zijn borstzak. Voor het lab, zei pa.

Arsenicum, zei tante.

Nu werd mij langzaam alles duidelijk.

